

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἡμᾶς ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑκάς λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.—

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Χθές ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ στρατοῦ ὑποστράτηγος κ. Δ. Γρίβας ἔτυγεν ἀκροάσεως παρὰ τῷ κ. ὑπουργῷ τῶν στρατιωτικῶν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀγνοοῦμεν τί ἀντηλλάγη μεταξύ· ὅ,τι διεδόθη εἶνε ὅτι ὁ κ. Γρίβας ἐξήτησε τρίμηνον ἀδειαν ἂν τύχη αὐτῆς, τότε θ' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πληθὺς φίλων ἐξἠκολουθεῖ ἐπισκεπτομένη αὐτόν.

Βεβαίως θὰ ἐξεπλάγησαν ὅλοι οἱ γνωρίζοντες τὸ ἑλληνικὸν ἀλφάβητον ὅσοι ἀνέγνωσαν τὸ τηλεγράφημα δι' οὗ ἀνηγγέλλετο ὅτι ὁ κ. Ε. Βαλταδζής ἐπιβαίνων τοῦ βασιλικῷ πολεμικοῦ πλοίου «Ψαρά» ἀνεχώρησεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κατευθυνόμενος εἰς Ἀθήνας. Τὸ πλοῖον δὲ λαδὴ τὸ ὁποῖον ὠδήγησε τὴν Βασιλίτσαν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ Μόσχαν ὠδήγηε τὸν κ. Βαλταδζήν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ἀθήνας. Καὶ τὸν ὠδήγηε βεβαίως ἐπιδεικτικώτατα, νικητὴν καὶ ξεκοιλιαστὴν ἐνὸς ξένου διπλωμάτου. Ἀρίνομεν τὴν παρανομίαν ὅτι εἰς ἰδιώτας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ταξειδεύουν διὰ πολεμικῶν πλοίων, ἀρίνομεν τὴν ἀνευλίθειαν δι' ἧς μετὰ τὴν Βασιλίτσαν ἐπὶ τῶν «Ψαρῶν» ἐρχεται ὁ κ. Βαλταδζής διὰ τῶν «Ψαρῶν» καὶ τονίζομεν μόνον τὴν ἑλλειψιν ἀβρότητας πρὸς ξένην δύναμιν, τῆς ὁποίας εἰς διπλωμάτης μονομαχείᾳ μεθ' ἐνὸς ἡμετέρου, καὶ τὸν ἡμέτερον αὐτὸν παρακληθάνομεν ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου καὶ ὠδηγοῦμεν εἰς Πειραιᾶ. Μᾶς γνωρίζουν ποῖαν ὑπερφάνειαν ἐννοοῦμεν ὁ τόπος μας νὰ ἔχη ἀπέναντι τῶν ξένων, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν οὔτε τὴν βαναυσότητα οὔτε τὴν κουφότητα, νὰ προσβάλλωμεν ἄνευ λόγου καὶ ἀπρεπῶς, καὶ κατακρίνομεν αὐστηρότατα τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν ναυτικῶν ἐὰν ἔλαβεν εἰδήσιν, ἢ τὸν κ. πρέσβυν μας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐὰν αὐτὸς ἐπέτρεψεν, ἢ τὸν κ. κυβερνήτην τοῦ πλοίου ἐὰν αὐτοβούλως ἐνέργησε, δεχθεὶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος βασιλικῷ πλοίου τὸν κ. Βαλταδζήν, φροντίσαντα ἢ ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν νὰ ἐπισημοποιηθῇ αὐτὴ ἢ ἐπιδεικτικῆ του ἀναχώρησι.

Ὁ νόμος διὰ τοῦ ὁποίου εἰκοσιεπτά Ἐμποροπλοίαρχοι ἐπρόκειτο νὰ καταταχθῶσι διὰ διαγωνισμοῦ εἰς ἐξετάσεις εἰς

τὸ Πολεμικὸν Ναυτικόν, μὲ βαθμὴν ἀνθυποπλοίαρχου, ἦτο ἐκ τῶν σφοδρώτερων νόμων οἵτινες ἐσχάτως ἐψηφίσθησαν. Τὸ πολεμικὸν μας ναυτικὸν βεβαίως εἶναι ἐν παρακμῇ καὶ διὰ τοῦ μέτρου τούτου θὰ ἐγίνετο κάποια ἐγγυσις ζωῆς εἰς αὐτό. Καὶ τὸ μὲν διάταγμα τὸ προσκαλοῦν τοὺς ἐμποροπλοίαρχους ὅπως δηλώσωσιν ἂν θέλωσιν, ἐξεδόθη τὴν 14ην Ἀπριλίου. Ἐδήλωσαν δὲ ἐξήκοντα ἐμποροπλοίαρχοι δι' ἀναφορῶν των. Καὶ μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐμελεῖ νὰ ἐκδοθῇ ἄλλο διάταγμα κανονιστικὸν τῶν ἐξετάσεων· ἀλλ' ἡ προθεσμία παρήλθε πρὸ πολλοῦ, καὶ διάταγμα δὲν φαίνεται. Διὰ τί; Θέλουν πάλιν νὰ καταδολιευθῶσι τὸν νόμον; Ὑπάρχουσιν οἱ ἀντιπράττοντες; Ἡ βασιλεύει ἐνοχὸς ἀδιαφορία πρὸς βελτίωσιν τοῦ ναυτικοῦ μας; Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ὀφείλει ἢ νὰ παραιτηθῇ ἐὰν δὲν ἔχη τὴν δύναμιν νὰ κυβερνᾷ τὸν κλάδον του, ἢ νὰ ὑπουργῇ ὡς ἀληθὴς ὑπουργός. Ἴδού ἐξήκοντα ἐμποροπλοίαρχοι ἀφέντες καὶ τὰ πλοία καὶ τὰς θέσεις των καὶ τὰ συμφέροντά των ἑδραμον μετὰ πόθου νὰ ὑπηρετήσωσιν ὑπὸ τὰς σημαίας. Οὐδεμίᾳ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν ταχθεῖσαν προθεσμίαν δὲν ἔπρεπε νὰ παρέλθῃ, ἀφοῦ εἰς τὴν σπάνιν αὐτῆν τῶν καλῶν ἀξιωματικῶν, ἐπρόκειτο νὰ προστεθῶσιν 21 τοιοῦτοι, τοῦλάχιστον ἀναντιρρήτως θαλασσοπούλια, ἀφοῦ τοιοῦτοι εἶναι διὰ τὴν πρακτικὴν καὶ τὴν καταγωγὴν τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἐμποροπλοίαρχων μας· ἐνῷ δυστυχῶς πολλοὶ ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν μας καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς πολεμικῆς ναυτικῆς καθυστεροῦσι καὶ τὴν πρακτικὴν τῆς θαλάσσης δὲν κατέχουν. Δὲν ἀρκεῖ τάχα ὅτι διελύθησαν αἱ ναυτικαὶ σχολαί, ὕστερα ἀπὸ τόσον θόρυβον καὶ τόσα γράμματα, πρέπει τώρα καὶ ὁ νόμος αὐτὸς νὰ πάγῃ κατὰ διαδύλου; Ἡμεῖς ἐὰν δὲν ἀντιπολιτευώμεθα τώρα σφοδρῶς τὴν κυβέρνησιν, τοῦτο πράττομεν περιμένοντες ἐκ τῆς κυβερνητικῆς ἐνδελεχείας κάτι τι καλὸν διὰ τοὺς δύο μεγάλους κλάδους τοῦ ἑθνικοῦ μας μέλλοντος, τὸν ναυτικὸν καὶ στρατιωτικόν. Ἀλλοίμονον! ἂν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δύο ἀπογοητευθῶμεν!

Χαλάνδρι, Μαρῶσι καὶ Κηφισσιᾶ, αἱ τρεῖς ἐξοχαὶ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων εἶχον χθὲς τὴν πρώτην ζωηρὰν ἐκλογικὴν των κίνησιν. Τὰ ἐπεσκεύθησαν ἡμᾶς φίλων τοῦ Δημάρχου, καὶ οἱ ὑποψήφιοι κύριοι Ν. Καλλιφρονᾶς καὶ Μ. Μελάς. Ἡ ὑπὲρ τῶν φίλων τοῦ κ. Σούτσου συμπάθεια τῶν τριῶν ἐξοχῶν ὑπῆρξε καταφανής. Διότι δυνατὰ φανάζουν ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ γενομένα ἔργα, οἷον τρεῖς τέσσαρες βρούσεις ἐν Κηφισσιᾷ,

ήτις ποτέ δὲν εἶδε βρύσιν εἰς τὰ μάτια τῆς ἢ στὰ χεῖλια τῆς, οὔτε ἐπὶ τῶν Γούρκων ἀκόμη οἴτινες, ὅπου πατήσαν, πρῶτα κατασκευάζουν βρύσι καὶ ἐπειτα δῆλα, ἠναγκάζοντο δὲ νὰ πηγαίνουν οἱ ἀγχιθοὶ Κηρισσιῶται μίαν ὥραν γιὰ νερό· ἐπειτα ὁ καλλωπισμὸς τῆς πλατείας τοῦ Ἀμαρουσίου καὶ ἡ ἀνακαίνισις τῆς μεγαλοπρεποῦς βρύσης του, καὶ ἡ ἀρθρία τοῦ ποτιστικοῦ καὶ ποσίου νεροῦ· βρύσεις ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Χαλάνδρι, φανάρια παντοῦ, σχολεῖα παντοῦ, ἀγορὰ οἰκοπέδων πρὸς κατασκευὴν πλατειῶν καὶ ἀνακαίνισιν ἐκκλησιῶν.

Αὐτὰ ὅλα ἔχουν ἐνθουσιάζει κότμον χωρικῶν ὑπὲρ τοῦ κ. Σούτσου, γνωρίζετε δὲ τοῦς ἄλθαικῆς καταγωγῆς αὐτοῦς χωρικοῦ; τί πρακτικὸν ποῦ ἔχουν νοῦν καὶ πόσον σοφῶροι εἰς τὸ σκέπτεσθαι καὶ εἰλικρινεῖς εἰς τὸν λόγον του καὶ φιλοτίμοι εἰναι. Ὅταν βλέπουσιν ἔργα, πράγματα, τὰ μεγάλα λόγια καὶ τὰ χρυσὰ χάγια οὔτε τοῦς ζιππάζουν, οὔτε τοῦς κλονίζουσιν. Οἱ Χαλανδριῶται θέλουσιν ἕνα δρόμον ἀκόμη καὶ ἔχουν δίκαιον· ἀλλὰ δὲν λησμονοῦν ὅσα τοῦς ἔκαμεν ὁ Σούτσος, οὔτε εἰ Μαρουσιῶται, ὅπου ὑπάρχει ὄχι ρεῦμα, ἀλλὰ ποτάμι ὑπὲρ τοῦ Σούτσου, οὔτε οἱ Κηρισσιῶται μ' ὅλον τὸν πειρασμὸν τῆς Φραγκιᾶς ποῦ διατρέχει ἡ Κηρισσιᾶ, διότι ἐκεῖ ἔχουν τὰς ἐξοχὰς των πολλοὶ πλούσιοι, ἀλλὰ ἐννοεῖται περιορίζοντες τὸν παράδεισόν των εἰς τὰ περιβόλια καὶ τοῦς τέσσαρας τοίχους τοῦ σπητιοῦ των, ἀπὸ τοῦς ὁποῖους δηλαδὴ οἱ χωρικοὶ δὲν κερδίζουν τίποτε, τρομάζουσιν μάλιστα νὰ τοῦς δώσουν τῶν γουρῶν τῶν με συμπαθεῖο πρὸς δέκα λεπ. διότι θέλουσιν νὰ τὸ πάρον πέντε, γιατί ἡ Κηρισσιᾶ εἶνε χωρικό, ἀνά ὁ Θεὸς ἐπειδὴ εἶνε χωρικό βρέχει ὄχι νερό, ἀλλὰ ἀγγοῦρια. Τὰς ὑπὲρ τοῦ δαμάργου ὁμοῦ συμπαθεῖς καὶ εἰς τὰ τρία ἐξοχικὰ χωρὶα ἐπιτείνει πολὺ καὶ ἡ πρὸς τὸν βουλευτὴν Ἀττικῆς κ. Ν. Λεβιδῶν, φίλον τοῦ κ. δαμάργου, ἀληθινὴ ἀγάπη τῶν χωρικῶν ἐκδηλωθεῖσα χθὲς ζωρότατα εἰς πᾶν σχεδὸν βῆμα καὶ παρὰ τοῖς πλείστοις Κηρισσιῶταις, Μαρουσιῶταις καὶ Χαλανδριῶταις.

Ἰδοὺ καὶ ἐν ὑψηλὸν παράδειγμα λαϊκῆς γενναιοῦτος καὶ συνέσεως. Οἱ θαλασσοτραφεῖς Σκιαθῖοι συναισθανόμενοι ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμεναί εἰς ἀντιμισθίαν τοῦ δαμάργου ἐξήντα ψαρόδραγμα εἶνε χλευσὴ τοῦ ἀξιώματος καὶ προσώπειον καταγρήσεων ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν ἐκλεκτὸν αὐτῶν ὑποψήριον δαμάργον, τὸν φιλελεύθερον καὶ δημοκρατικώτατον κ. Δημητριάδην νὰ ἀυξήσῃσιν τὴν μισθοδοσίαν του—αὐτοὶ εἰς ἰδίων των— εἰς ἀξίωπρεπὴ μισθόν, ἐπαρκῆ νὰ συντηρήσῃ ἄρχοντα μὴ σκεπτόμενον πῶς τὸ βελαντιόν του νὰ καταστήσῃ θερψάρι, ἀλλὰ πῶς τὸν Δῆμον νὰ προαγάγῃ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς· ἀ; παραδειγματισθῆ ἡ κυβέρνησις καὶ ἀ; ἀντικαταστήσῃ ἐν τῇ προσεχεῖ μισθῷ τοῦς ἐνεστῶτας ληστρικοῦς μισθοῦς διὰ τετρακλασιῶν ἄλλων.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Πειραιῶς: Προχθὲς ὁ πρωθυπουργός κ. Τρικούπης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ τμηματάρχου τοῦ τελωνειακοῦ τμήματος κ. Κάββα κατῆλθεν ἐνταῦθα καὶ ἐπισκέρθη ἐκτὸς τῶν οἰονοπευματοποισιῶν, καὶ τὸ Τελωνεῖον. Ὁ κ. τελωνεὺς ὑπέδειξε τὰ εἰλίγα πλεονεκτικὰ—διότι ποῦ νὰ ἀπαριθμῆσῃ τὰς ἐκπαινεταπλασίους ἐλλείψεις:— ὁ δὲ κ. πρωθυπουργός ὑπεσχέθη ὅτι θέλει διατάξῃ τὰ δέοντα πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ἐλλείψεων. Σημειώτατε καλῶς οἱ ἐνδιαφερόμενοι τὴν λέξιν ὑπεσχέθησαν ἵνα ἴδωμεν κατὰ πόσον (καιρὸν βεβαίως) θὰ κρατήσῃ ὡς ἄγγλος; ὁ κ. Τρικούπης τὴν ὑπόσχασίν του.

Τὸ ταχυδρομεῖον τῆ θυσία δύο δακτύλων χρώματος καὶ βοήθεια. . . τῶν ταχυδρ. ὑπαλλήλων! ἔλευκοφορήθη καὶ αὐτὸ τὸ καυμένο τώρα τὸ καλοκαιρι. Ὀλίγην περισσοτέραν φειδῶ, κ. Μα.σάλα, διότι αὐτὸ πλέον λέγεται σπατάλη τῶν δημοσίων χρημάτων!

Ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀξιόλογο ἠθοποιοῦ κ. Ἀρνωτάκη δραματικὸς θίασος, ἤρξατο προχθὲς ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀπόλλωνος τῶν παραιτάσεων του δ' ἄ τῆς προαγγελθείσης Δικατερίνης Χόβαρτ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά. Χθὲς δὲ ἐδίδαξε τοῖς ληστὰς τοῦ Σχίλλερ. Αἱ ἐντυπώσεις μας ἐν γένει ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ πρώτου ἔργου εἶνε ἀρκούντως εὐνοϊκαί· μολοντί κατ' ἄρχην νομίζομεν ὅτι τοιαῦτα δράματα πολυπρόσωπα καὶ πολύπλοκα, ἀπαιτοῦντα κατ' ἀνάγκην παρακεινδυνευμένους ἀκρωτηριασμοῦς καὶ ἀποκοπῆς, δὲν πρέπει ἀ ἀνάβιαζονται ἐπὶ σκηνῆς, τῆς ὅποιος τὰ ἐκτελεστικά μέσα εἶνε πενιχρότερα τῶν ἀπαιτουμένων. Καὶ οὕτως ὁμοῦ φιλοτίμως εἰργάσθησαν οἱ κύριοι ἠθοποιοὶ πρὸς ὅσον ἐνεστὶν εὐπροσωποτέραν ἐκτέλεσιν τοῦ δράματος, διαπρεψάντων ἐν αὐτῷ τοῦ κ. Τασσόγλου, ὡς βασιλέως Ἐρρίκου, καὶ τῆς κυρίας Ἀμαλίας Πίστη, ὡς Δικατερίνης. Ὁ κ. Ἀρνωτάκης δὲν εἶχε μέρος ἐν τῇ ἀνωτέρῳ δράματι, πωτηγνίστει ὁμοῦ χθὲς μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας ἐ τοῖς Ἀποσταῖς, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ κ. Πίστης, ἀμφοτέρω ὑποδυθέντες τὰ μέρη τῶν δύο ἀδελφῶν.

Ὁ ἐν Γυθείῳ ἐμπορευόμενος, ὁ γαλακτοῦ καὶ ἀνοιχτόκαρδος λάτρης τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῶν Μουσῶν κύριος Γεώργιος Τζωρδζάκης, ἀγαπῶν εἰς ὕλην τοῦς φίλους του, ἀφικόμενος πρὸ ἡμερῶν ἐκ Γυθείου, ἐμνηστεύθη τὴν καλλίστην θυγατέρα τοῦ κεντρικοῦ ὑποταμίου κ. Π. Γρηγοράκη Δέσποιναν. Συγχαίρομεν τὸ ἀρμονικώτατον μνηστηρικὸν ζεῦγος.

Χθὲς τὸ βράδυ ὁ «Παράδεισος» ἦτο ὄνομα καὶ πρᾶγμα Παράδεισος χάρις τῷ ὑπὸ τὸν κ. Ταβουλάρην θιάσῳ ἀρχίσαντος τὰς παραστάσεις του διὰ τοῦ «Φαθίνου καπέλλου». Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ κατὰ τὸ μέρος τὸ ὅποιον εἶχαν συνέτειναν ἄλλοι ὡς κορδέλες καὶ ἄλλοι ὡς λουλούδια νὰ κάμουν πολὺ χαριτωμένα τὸ «φάθινον καπέλλο». Διὸ τοῦς συγχαίρομεν καὶ τοῦς εὐχόμεθα νὰ ἔχουν ὅσον κόσμον εἶχαν χθὲς, τοῦ θεάτρου ξεχειλισμένον ὄντος ὡς ποτηρίου ζύθου ἢ λεμονάδας.

Ἐν Θήβαις ἀπεβίωσεν ὁ διευθυντὸς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς Κωνσταντῖνος Βλάμης, ἐκ τῶν διακεκριμένων πολιτῶν τοῦ Γαλαξειδίου πολιτευόμενος ἄλλοτε, ἐντιμότετος πολίτης, χαρακτὴρ ἀδαμάντινος, φίλος ἀριστος ἐκ τῶν σπανίων τῆς ἐποχῆς, μεταβιβάσας ὅλας τὰς ἀρετὰς του καὶ ὅλα τὰ αἰσθητικά του καὶ ὅλον τὸ πνεῦμά του εἰς τοῦς πολυτίμους υἱοῦς του καὶ φίλους μας, τὸν Εὐθύμιον καὶ τὸν Νικόλαον Βλάμηδες, εἰς τοῦς ὁποῖους τί τὸν ποῦμε διὰ νὰ παρηγορήσωμεν, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸν ἐν Βιέννῃ σπουδάζοντα ἱατρὸν Εὐθύμιον, ὅστις ἀπὸ τοῦ φύλλου ἡμῶν θὰ μάθῃ τὸ θλιβερὸν ἄγγελμα; Τί ἄλλο παρὰ ὅτι ὁ πατήρ των ζῆ ἐν αὐτοῖς, ὅτι εἶναι μετουμενόμενος εἰς τὸν εὐγενῆ χαρακτῆρά των καὶ τὰ εὐγενέστερα αἰσθητικά καὶ ὅτι οὐδὲν ἄλλο τοῖς μένει ἢ νὰ λατρεύωσι τὴν εἰκόνα του ἐν ἑαυτοῖς, κἀόντες εὐσεβεῖς λιθωνιτῶν ζωῆς ἀμέμπτου καὶ φιλοτίμου, ζωῆς τιμώσης τὸν ἄνθρωπον, τὸν πολίτην, τὸν φιλοπάτριδα.

Ὁ ἐκ Φελλόνης τῶν θρεινῶν Καλαθρότων ἤκιττα θρεινός φίλος μας κ. Διαμαντόπουλος, λαμπρῶν ἀσθημάτων καὶ διαγνοῦς κριτικῆς ταλειόφοιτος; τῆς νομικῆς ἐκέρχισε τὸ ἄθλον τῆς φοιτητικῆς σταδιοδρομίας του, γενόμενος διδάκτω. Τον συγχαίρομεν καὶ ἀναμένομεν νὰ τὸν ἴδωμεν ὅπως θέλομεν.

Γιανέσσαροι εἰς τὸ καφενεζὸν τῶν Ὀλυμπίων! θέλετε νὰ ὑδρ.σθῆτε, νὰ σπρωχθῆτε, ἀ δωχῆτε, νὰ δαρῆτε, νὰ τραυματισθῆτε; Τολμήσατε νὰ κάμετε παρατήρησιν εἰς τοῦς ὑπηρετὰς! Πρώτη παρατήρησις: ὕβριολογία ἐναντίον ὑμῶν καὶ ὅλου τοῦ συγγενολογίου σας. Δευτέρα παρατήρησις: σὺ παίρνουν τὴν καρτέλαν. Τρίτη παρατήρησις: σὲ στρώνουν ἢ τὸ ξύλο καὶ ἐρχεται ἡ χωροφυλακὴ καὶ σὲ παραλαμβάνει αἰματόφυρτον. Παρακαλοῦμεν τὸν δικαιοκτῆν τῆς μοιραρχίας κ. Σπυροπούλου νὰ φανῆ ἀμελιτικός εἰς τὸ νὰ ἐπιβάλῃ **καταναγκαστικῶς** καλὴν ἀντροπὴν εἰς τοῦς ὑπηρετὰς τοῦ ἐν λογῷ καφενεζοῦ, ὅπου χθὲς συνέβησαν βαρβαρώτατα σκηναί.

Τοιαύτη βαρβαρότης ὑπηρετοῦ τοῦ θεάτρου ἔκαμε πάλιν προχθὲς ἕνα ὑπίλαρχον νὰ μεταχειρισθῆ τὴν σπιθὴν του πρὸς δῶρθωσιν. Οὔτε δυνάμεθα δυστυχῶς νὰ τὸν μεμφθῶμεν διὰ τοῦτο.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ
Δημήτριος Μπούκας. — Ἀναίρεσις

Τρεῖς τέσσαρες ἄνθρωποι διασκεδάζουσιν ἐντὸς παντοπωλείου τοῦ Πειραιῶς περὶ ζῦτου γάλου. Τραγωδοῦν, κουβεντιάζουσιν φιλικώτατα, πίνουν κρασί· τὴν μονοτονίαν τῆς εὐθυ-

μίας των ποικίλλει ἡ ἐξω τοῦ παραθύρου τοῦ παντοπωλείου ἐμφάνισις ἐνὸς ὑπρέτου ἀντικρυνοῦ τινος καταστήματος, τὸν ὅποιον πρὸ τινος εἶχε ραπίσει εἰς ἐκ τῶν εὐθυμούντων· ὁ εἰς αὐτὸς τότε ἐκσπενδονίζει τὸ ποτήρι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου κατὰ τοῦ ὑπρέτου· ἕτερος ἐκ τοῦ εὐθυμούντος δ-μίλου, ὁ διασκεδαστικώτερος μάλιστα καὶ ἀστεϊότερος, παρατηρεῖ ὅτι ἦρθον αὐτοῦ διὰ νὰ διασκεδάσουν καὶ ὄχι γιὰ νὰ κάνομεν ἀταξίας. Ποία ἦτον ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀτακτοῦτος; Μία μα.αιριὰ ἐπὶ τοῦ θώρακος!

Ὁ οὗτος κτυπηθεὶς ἐξέπνεε μετ' ὀλίγας στιγμάς. Ἰδοὺ ἀναίρεσις πρωτοφανή: τὴν γοργότητά καὶ ἀπανθρωπιάν, δι' ἣν σήμερον δικάζεται ὁ δράστης ταύτης Δημήτριος Μπούκας, ὡς ἀναίρεσας τὸν Ἐμμανουὴλ Σιμίτην, κτίστην, σχεδὸν συνάδελφόν του, μετ' οὐ μάλιστα συνειργάζετο τότε εἰς τὸ αὐτὸ σπῆτι· καὶ ὁ κύριος τοῦ σπητιοῦ ἦτον ὁ παραθεσας εἰς αὐτοῦς τὸν κατηραμένον γάλον.

Τὸ παραπεμπτήριον βούλευμα παραδέχεται ὑπὲρ τοῦ κατηραμένου καταστάσιν μέθης, ἐπενεγκοῦσαν μὲν ἀνάτιον σύγκρισιν τῶν φρενῶν, ἀλλ' οὐχὶ μέχρις ἐντελοῦς διατοράξεως αὐτῶν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὴν κατάστασιν τῆς μέθης ἀνεμένομεν νὰ ἀκούσωμεν ὡς δικαιοκτῆν ἐπιχειρήματα τιθέμενον ὑπὸ τῆς ὑπερασπίσεως, ὡς συνήθως· ἐξεπλάγημεν δ' ἀκούοντες τὸ τοιοῦτον ἐν τῷ βουλευματι.

Ἐκ τῶν πρώτων ὁλοῦ καὶ κυριωτέρων μαρτύρων τῆς κατηγορίας, τοῦς ὁποῖους ἐπροφθάσαμεν νὰ ἀκούσωμεν, τῶν ἀποτελούντων τὸν θίασον τῶν ἐν τῷ παντοπωλείῳ εὐθυμούντων, ἐξαχεται ὅτι δὲν ὑπῆρχε βα.εἰα μέθη, ἀλλὰ μόνον «τσικίρ-κείρ», κατὰ τὴν ἑκφρασίαν του. Φημιγοροῖα δὲ τινες μετὰ τὸν φόνον περὶ ἀντιζήλιας μετὰ ζῦ φονεύς καὶ φονευθέντος διὰ μίαν γυναῖκα, τῆς ὅποιος ἐραστὴς ἐλέγηθ ὁ φονευθεὶς, καθιστῶσι ζοφερώτερον τὸ ἐγκλήμα, βαρύτερον, καθ' οὐ πᾶσα ὀφείλεται ἀυστηρότης ἀπὸ μέρος τῶν κ. ἐνόρκων.

Ἐπιλημονήσαμεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ φονεύς μετὰ τὸ

77 **ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ** 77

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 499)

— Δὲν ἔχω ἐγὼ ἰδικὴν μου περιουσίαν, κ. Βλακίρῳ, διότι πρὶν ἢ ἀποθάνῃ ὁ πατήρ μου ἦτο σχεδὸν κατεστραμμένος, τὴν δὲ λοιπὴν περιουσίαν του τὴν κατεζώδευσα, διότι ἡ-ξεύρετε ὅταν ἦνε κἀνεὶς νέος. . .

— Διασκεδάζει, ναί. Ἐν Παρισίους αἱ γυναῖκες εἶναι ὄρξια. Ἄ! ἡ στοιχίζουσιν ὁμοῦ πολὺ αἱ γυναῖκες· ναί, κ. βαρόνε; Ἄλλ' ἀδιάφορον, δὲν εἶπες διὰ νὰ σὰς οἰκτερῆ κἀνεὶς. Δύο ἑκατομῦθρια καὶ κἀτι περισσοτέρον μάλιστα φέρουν ἑκατὸν γιλιάρια· φράγκων·—ὁ ἔτος, με αὐτὸ δὲ τὸ ποσὸν μπορεῖ νὰ ζήσῃ κἀνεὶς πολὺ καλῶ.

— Ἄλλ' ἡ περιουσία αὐτή, τὴν ὅποιαν ἔχω εἰς χεῖράς μου, δὲν εἶνε ἰδική μου! ἀνεκράξεν ὁ βαρόνος.

— Πῶς! πῶς τοῦτο; δὲν εἶπες ὁ κληρονόμος τοῦ ἀδελφοῦ σας!

— Ὁ ἀδελφός μου ἦτο νυμφευμένος.

— Ὡ! τὸ ἐννοῶ. Ἡ περιουσία εἶνε εἰς χεῖράς σας παρακατατεθειμένη εἰς σὰς· ἤθέλετε νὰ τὴν κάμετε ἰδική σας, ἀλλ' ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἡ νύμφη σας, εἶνε παρῦσα καὶ ἀπέναντι τῶν δικαιοματίων τῆς δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε τίποτε.

— Αἶ, ναί, ἐννοήσατε, ἀπάντησεν ὁ βαρόνος μετ' ἀπαstraπτότων ὀφθαλμῶν, φοβόμενος τὴν φτώχεια, ἐννοεῖτε; Καὶ ἀφοῦ δύνάμει νὰ εἶμαι πλούσιος, ἀφοῦ ἔχω εἰς χεῖράς μου περιουσίαν. . .

— Δὲν θέλετε νὰ σὰς φύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρια, σὰς ἐννοῶ. Ἄλλ' ἀ, ἴδωμεν, διατί μετὰ τὰ χεῖράματα καὶ μετὰ τὰς ἀξίας οὐτάς εἰς μίαν καλὴν σάνταν δὲν τραβάτε εἰς Ἀμερικὴν ἢ ἄλλου πουθενά;

— Διὰ πολλοὺς λόγους. . .

— Καλὰ, ἤξεύρω· θέλετε νὰ τσακώσετε καὶ νὰ μὴ τσακωθῆτε καὶ σεις; καὶ ἐπειτα καὶ ἂν παραδελθῶμεν ὅτι δὲν θὰ καταδιωχθῆτε, θὰ εἶσθε πάντοτε σάν ἐξωρισμένος. Τέλος πάντων ἀγαπάτε τοῦς Παρισίους ὡς ἀληθῆ; Παρισινός, τὰ βουλευδάρτα των, τὰς εὐθύμους ἐρωτικὰς νύκτας των. Ἄλλὰ φρονεῖτε σπουδαίως, κ. βαρόνε, ὅτι σὰς εἶνε δυνατόν νὰ ἀπογομνωσῆτε τὴν σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ σας;

— Ναί, τὸ φρονῶ.

ἐγκλημα ἔφυγεν ἐκείθεν ὅθεν μετὰ ταῦτα συνελήφθη εἰς τὰ πρῶτα τοῦ Πειραιῶς. Εἶνε ἴδιον μεθύοντος τοῦτο ;

Καὶ ἐν τούτοις ἕνεκα μέθης κατεδικάσθη μόνον εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ φόνος ἔχασε τὴν ιδιότητά του. Εἶνε ἐκ τῶν ἐλαφροτέρων ἐγκλημάτων ἄλλα τότε ποῖα εἶνε τὰ βρέα ;

ΧΘΕΣ

ἦτον ἡ Κυριακὴ τοῦ ἀεροστάτου. Ὁ διάσημος ἀεροκῦτης Βεδὲ θὰ ἐπεχειρεῖ ἀθέρῃαν ἀνάβασιν δι' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱπποδρομίου Δροσέν, ἐντος τοῦ ὁποῖου ἐμελλε νὰ πληρωθῇ ἡ σφαῖρα διὰ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψη. Καὶ τὸ πρὸς τοῦτο εἰδοῦθὲν πρόγραμμα προσεκάλεε τοὺς Ἀθηναίους νὰ παρασταθῶσιν, ἀντὶ τιμῆματος δραχμῶν 3 1/2 ἐν τῷ περιβάλλοντι τοῦ ἱπποδρομίου, οὗτινος οὐδέποτε μέχρι τούδε εἶχον ἴδει μεγαλοπρεπέτερον : εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ ἀεροστάτου—κατὰ τὸ πρόγραμμα. Καὶ ὄντως οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε συμβῆ μεγαλοπρεπέστερα πλήρωσις ἀεροστάτου. Θέμα ἀπλοῦς, τὸ ὅποιον ὁ καθεὶς ἠδύνατο νὰ ἀπολασθῇ ἐν ἀνέσει ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ καρνείου τῶν Ὀλυμπίων ἢ τῶν Στύλων. Τούθ' ὅπερ κατανοῆσαν τὸ νοῆμον κοινὸν τῆς πρωτευούσης—φράσις καθιερωθεῖσα,—ἐγέμισε πᾶσαν τὴν περιοχὴν τῆς πλατείας τῶν Στύλων καὶ τῶν Ὀλυμπίων, παρουσιάζον γορυφωτάτην, καὶ ἐκ τῶν σπανιωτέρων θεῶν. Ἡ ἀπόλαυσις ἦτον ἐκτακτος διὰ τὰς Ἀθήνας ἢ εὐκαιρία τοιοῦτου θεάματος, μολὶς δευτέραν φορὰν παρουσιαζομένη ἐνταῦθα, ἦτο πρωτοφανὴς διὰ τοὺς πλείστους. Τόσφ μάλιστα πρωτοφανὴς, ὥστε καθ' ἣν στιγμὴν εἰς ἐκ τῶν τοῦ ἱπποδρομικοῦ θιάσου ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἴστου διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἀκροβατικὰ γυμνάσια, ἠκούσαμεν ἐκτός τῶν παιδίων, καὶ μὴ παιδία, καὶ κομψὴς δεσποινίδος νὰ ἐρωτῶσιν:

- Καὶ διὰ τίνο; μέσου ;
- Ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ εὐρωμην μαζί.
- Ὡ ! ὦ !
- Τίποτε δὲν εἶνε εἰς σὰς ἀδύνατον.
- Τὸ πιστεύετε ;
- Ναι, καὶ ὁ φίλος μου Δεπρέολ τὸ πιστεύει.
- Πολλὴν μοῦ κάμνετε τιμὴν καὶ εἰς καὶ ὁ ἄλλος.
- Κύριε Βλαϊρῶ, θέλετε νὰ με βοηθήσετε ;
- Δὲν ἀντιτείνω, ἀλλὰ καὶ δὲν λέγω ναί' αἰ, αἰ, πρὶν ἀναλάβω ὑπόθεσιν τινα, πρέπει πρῶτον νὰ ἴδω. Σεῖς ἰσχυρίζεσθε ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε δυνατόν, ἐγὼ ὅμως ἐνδέχεται νὰ φρονῶ τὸ ἐναντίον. Ὑπάρχουν, βλέπετε, σὲ καθε τι καὶ τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ. Ἄς ἐξετάσωμεν πρῖν.
- Ἔστω ἄ; ἐξετάσωμεν.
- Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἀπευθύνω μερικὰς ἐρωτήσεις ;
- Βεβαίως.
- Ὁ Βλαϊρῶ ἐσπέρηζε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὴν σιαγόνα ἐπὶ τῆς χειρὸς.
- Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀδελφός σας ; ἠρώτησε παρατηρῶν ὑπόβλιος τὸν βαρῶνον.
- Μαρκήσιος Δεσκαρπῆνδ.
- Εἶνε ἀρχαῖον καὶ ὠραῖον ὄνομα.
- Τὸ ὅποιον ἐλθμονήθη ἐντελῶς ἐν Γαλλίᾳ.
- Ὁ ἀδελφός σας θὰ εἶχε φίλους, ἂν καὶ πολὺ νῦν; ἀπερώτησεν ἐκ τῆς πατριδος του.

αὐτός εἶνε ὁ ἀεροκῦτης ; » Μυρία ζεύγη ὀφθαλμῶν προσηλόντο ἐναγωνίως, ἀπὸ τῆς ἑκτῆς μετὰ μεσημέριαν ὥρας, ὅτε ἤρξατο ἡ συρροή, ἐπὶ ὠρισμένον μεταξὺ δύο ὑψηλῶν ἰσθμῶν σημείου, ἀπ' οὗ θὰ ἀναφανέτο τὸ ἀεροπλάνον. Καὶ συγχρόνως τὰ μυρία ἐκεῖνα ζεύγη τῶν ὀφθαλμῶν ὠκτεῖραν τὰς ἀρκίας ὑπερκειμένας κεφαλὰς τῶν ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος μεγαλοψύχων θεατῶν.

Ἄλλα καὶ ὁ ἦρωας τοῦ θεάματος κ. Βεδὲ δὲν ἐκοιμάτο. Καὶ ναὶ μὲν ἐπερᾶν δίσκος τις περιτρέχων τὰς πυκνάς τάξεις τοῦ πλήθους ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ καὶ συνάζων πενταροδεκάρας, — σπαρτακτικὴ ἀντίθεσις; ὕστερον ἀπὸ τὰς 3 1/2 δραχμάς,—ἀλλὰ τὸ σωστὸν εἶνε ὅτι ὁ κ. Βεδὲ, βλέπων τὰ γενόμενα, δὲν εἶχε διόλου ὄρεξιν,—καὶ δικαίως,—νὰ προσενεχθῇ ζωντανὴ ρακέτα, εἰς τὰς ὄψεις χιλιάδων θεατῶν, συρρευσάντων διὰ νὰ τὸν θαυμάσουν καὶ τὸν χειροκροτήσουν ἴσως, ἀλλὰ,—τί εἰρωνία διὰ τὴν δοξάν του!—δωρῶν. Ἡ ὀριζήσιμα ὥρα τῆς ἀνυψώσεως πρὸ πολλοῦ εἶχε παρελθῆ, καὶ τὸ ἀεροπλάνον δὲν εἰδείκνε σημεῖα ζωῆς. Ὁ κ. Βεδὲ, μετ' ἐπιμονῆς ἀξία; τοῦ ὀνόματός του, δὲν ἐνόησε νὰ τὸ κουνήσῃ. Ὅτε παρεβάσα ἡ ἀστυνομία, ὡς μανθάνομεν, ἠθέλησε νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ ὅπως ἐκτελέσῃ τοιαύτης φύσεως πράξεις! Καὶ κατῳρώησε μὲν ἡ ἀστυνομία νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τὸν ἀεροκῦτην, ἀλλὰ συγχρόνως κατῳρώησε καὶ οὗτος νὰ βραδύνη μέχρι τῆς ὀδοῦ τὴν ἐναρξίν τοῦ γεμίσματος τοῦ ἀεροστάτου του, καὶ νὰ ἀναγγεῖλῃ τότε ὅτι εἶνε ἀδύνατος πᾶσα περαιτέρω ἐργασία καὶ ἕνεκα τῆς ὥρας καὶ ἕνεκα τοῦ μὴ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου.

Ἔως ἐδῶ εἶνε ἄβλαβὴ τὰ πρᾶγματα. Ἀλλὰ τὸ λυπηρὸν εἶνε ὅτι τινὲς ἐκ τῶν τοῦ ἐξῶ παραμένοντος πλήθους ἐπεχείρησαν νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν δυσαρέσκειάν των ἐαυτάτα διὰ λίθων, τὰς ὁποίας ἤρχισαν νὰ ρίπτωσιν ἐντὸς τοῦ ἱπποδρομίου, ἐνθ' ὅτι πολὺ πολὺ ἠδύναντο νὰ σκεθῶσι τοιαύτην ἐκδίκησιν οἱ ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος δι' ἀδράς δαπάνης

- Δὲν εἶχε κανένα φίλον.
- Καὶ εἶσθε ὁ μόνος συγγενής σας ;
- Ναι.
- Εἰσθε βέβαιος ὅτι ἐπνίγη ;
- Ὑπερβέβαιος.
- Ποίος ἀποδείξετε; ἔχετε περὶ τούτου ;
- Τὴν μαρτυρίαν δύο ναυτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐσώθησαν ἀπὸ τὸ ναυάγιον.
- Ἐπὶ τοῦ παρόντος δυνάμεθα νὰ βασισθῶμεν εἰς τοῦτο. Ποῦ εἶνε τὴν ὥρα ἡ νύμφη σας ;
- Ἐν Πόρ-Μορλύ.
- Εἶνε Γαλλίς ;
- Ὅχι, εἶνε ἄγγλις ἀπὸ τὰς ἀποικίας; ἐγεννήθη ἐν Βεγγάλῃ καὶ πέντε δέκα μόνον γαλλικὰ γνωρίζει.
- Διελθὴ μόνη δὲν θὰ εἰμφορούσε νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά της. Ἄλλ' ἔχει οἰκογένειαν ;
- Δὲν ἔχει πλέον κανένα συγγενῆ.
- Ἄ ! . . . εἶνε νέα ;
- Δὲν εἶνε ἀκόμη εἰκοσι ἐτῶν.
- Εἶνε ὠραία ;
- Ἀπαρμιλλοῦ ὠραιότητος.
- Αἰ, αἰ, ὑπέλασεν ὁ Βλαϊρῶ ὑπομειδιῶν καὶ μετὰ τινος εἰρωνίας, μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ἰδέα τις; ἀφοῦ ἡ νύμφη σας εἶνε γῆρα, κύριε βαρῶνε, διατί δὲν τὴν νυμφεύσατε ; Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἠπλοποιεῖτο πολὺ τὸ πρᾶγμα.

πνευρεθέντες; ἀλλ' αὐτοὶ καὶ δὲν εἶδαν τίποτε καὶ ἐκινδύνεσαν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰ σπήτια των με σπασμένα κεφάλια, καὶ κατὰ τι χειρότερα ἄκομη. Ἀπὸ τῆ ἀσυγχώρητον αὐτὸ πετροβόλημα ἐπληρώθη μία Κυρία.

Μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπερᾶν, κοροιδίων τὸ πλήθος, ὁ μέλας κωνικός ὄγκος τοῦ ἀεροστάτου : — Πατέρα, αὐτὸ ποῦ θ' ἀνεβῆ; τὸν οὐρανὸν εἶνε ὁ θεός ; — Ὅχι, παιδί μου, εἶνε τὸ ἱερόστατο. Τὸ θεῆμα ἐπαναληφθήσεται τὴν Πέμπτην.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΥΡΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΙΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΕ)

Σύρος, 11 Ἰουνίου.

Χθὲς τὸ Πρωτοδικεῖον Σύρου ἀνεκήρυξε τοὺς 1038 Δημάρχους, Παρέδρους καὶ Συμβούλους τῆς περιφερείας του.

Ἀρῖνων τοὺς Παρέδρους καὶ Συμβούλους, ἡ πληθὺς τῶν ὀνομάτων καὶ μόνων των ὁσίων, καὶ οὐχὶ τοῦ ποιοῦ αὐτῶν, οὐκ αὐτὰ νὰ πληρώσῃ τὸς, σταματῶ εἰς τοὺς Δημάρχους τῆς ἐπαρχίας μας.

Ἐρμοῦπόλεως ὑποψήφιος Δήμαρχος ἀνεκηρύχθησαν οἱ Δ. Βαφιαδάκης καὶ Σ. Ράλλης, ἐν λειτανίᾳ 16 Παρέδρων καὶ 60 Συμβούλων.

Ὁ Ράλλης ὅμως ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐκτίθεται διὰ νὰ μὴν ἐκτεθῆ, καὶ συνεπῶς ὁ Βαφιαδάκης θέλει παλαίσει κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τὴν φορὰν, καὶ θέλει κατ' ἀνάγκην ἄρξῃ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως τοῦ Ἐρμού ἐπὶ μίαν ἐτι Ὀλυμπιάδα. Ἐὰν δ' ἦ ἀληθὲς ὅτι οἱ γέροντες γίνονται παλιμπαιδεῖς, ἦτοι ὅτι ξαναγιγίνονται, τότε ἡ Ἐρμοῦπολις θὰ φορτωθῇ τὸν Δήμαρχόν της διὰ πάντοτε, ὡς ὁ Σαβᾶχ Θελασσινός τὸ γερόντιον του.

- Τὸ ἐσκέφθην τοῦτο.
- Ἄ ! ἀληθῶς μεθ' ὄλην τὴν δυσκολίαν νὰ προμηθευθῆτε τὸ τῆς ἀποδιώσεως τοῦ μακαρίτου πιστοποιητικόν ;
- Ναι, μεθ' ὄλην τὴν δυσκολίαν.
- Τέλος πάντων ἡ ἰδέα εἶνε καλὴ, ἀφοῦ ἦλθε κατὰ νοῦν καὶ εἰς ἐμέ. Καὶ τὴν ἀφήκατε κατὰ μέρος ;
- Ναι.
- Διατί ;
- Διότι δὲν νυμφεύεται κανεὶς μίαν τρελλήν.
- Εἶνε τρελλή !
- Πρὸ τριῶν ἡμερῶν παρερρόνησε μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της.
- Πῶς, πῶς ; εἶπεν ὁ Βλαϊρῶ, οὐ τὸ βλέμμα ἔλαμψε παραδόξως.
- Συνεπῶς ὅμως καὶ ἐπιφυλακτικῶς πάντοτε ὦν, μηδέποτε δι' ἐκδηλῶν τὰ διανοήματα καὶ τὰς σκέψεις του πρῖν ἢ ἐμβατεύσῃ εἰς τὰ διανοήματα τῶν ἄλλων, ἐπανέλαθε μετὰ βραχείαν σιωπῆν :
- Λοιπὸν, κ. βαρῶνε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κλείσατε τὴν νύμφη σας εἰς φρενοκομείον.
- Ὅχι, ἀνταπάντησεν ὁ Δαισιμαίς, διότι θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ εἶπω πόθεν ἔρχεται καὶ ποῖα εἶνε.
- Ἐξ ἀνάγκης.
- Ἄλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θέλω, καὶ ἐπειτὰ δυνατόν καὶ νὰ θεραπευθῇ.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἡ ἀντιπολιτεῦσις ἐκινήθη ζωηρῶς, ζωηρότατα. Ἄλλ' ἐκινήθη εἰς τὸ νὰ καταστῇ γελοία μόνον.

Ἐπρόκειτο νὰ εὐρεθῇ ὁ ἀξίος ἀρχηγός αὐτῆς, ὁ μέλλων νὰ καταβάλλῃ τὸν Ἀνταῖον Βαφιαδάκην, καθ' οὗ γενικὴ ἢ κατακραυγὴ. Καὶ ὅμως οὐδεὶς εὐρέθη τοιοῦτος. Ὁ δὲ Βαφιαδάκης, ὁ παρὰ πάντων ὁμολογούμενος ὁ ἔσχατος, ὁ χειρίστος τοῦ Ἐρμού—πολίτης, ἀγγαρεύεται ἵνα ἀρῇ καὶ πάλιν, καὶ ἴσως ἴσως ἄκων, καθ' ἣ διατείνεται, τὸν σταυρὸν τῆς Δημοκρατίας, ἐλλείψει ἐτέρου Κυρηναίου.

Τί νὰ εἴπῃ τις δι' αὐτοὺς τοὺς Ἐρμοπολίτας, αἵτινες ἐκλέγουσι τὸν χειρότερον μεταξὺ αὐτῶν, ἵνα τοὺς διοικήσῃ, ὡς Δήμαρχος των. Φαίνεται ὅτι δὲν ἔχουσι καλλίτερον τοῦ χειρότερου των.

Καὶ οὕτω γενικὴ κατῆρεξ ἐπικρατεῖ πανταχοῦ τῆς Σύρου. Οὐχὶ διότι σκέπτονται τὸ μέλλον τοῦ κινδυνεύοντος εἰς χεῖρας τοῦ Βαφιαδάκη τόπου. Πολλοὺ γὰρ καὶ δεῖ. Εἰσὶ κατῆρες, διότι σκέπτονται ὅτι τὸ πλοῦσιον βαλάντιον τοῦ Βαφιαδάκη, κατὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην, φαίνεται σφαρισθὲν παρὰ τῆς ἀντιπολιτεῦσεως, ὡς ἀπὸ τελώριον τῆς Χαλιμαῖ.

Οἱ κομματάρχαι, οἱ ἐκατόνταρχοι, οἱ μὴδὲ τὰς εἰκοθεναικάς των, καὶ οἱ δέκαρχοι, οἱ μὴδὲ τὰς ἰδίας ψήφους διαθέτοντες, κλαίουν καὶ ὀδυρόνται, διότι εἶχον προκαταβολικῶς γιεντίσει ἀπέναντι τῶν προσδοκωμένων ἐξόδων καὶ τελῶν τῆς ἐκλογῆς. Τὸ κρᾶσι καὶ τὸ ρακὶ δὲν θὰ μείσουν. Τὸ πρῶτον θὰ ξυνοσῆ, τὸ δεύτερον θὰ ἐξατμισθῇ, μὴ εὐρίσκοντα στομάχους νὰ καταφυγῶσιν. Ὁ Βαφιαδάκης, γενόμενος μοροπόλιος, ὡς τὰ κεφαλαῖά του, δὲν θὰ καταδεχθῆ νὰ ἀνεμασθῇ λαὸς ἀξυπόλιτος, ὡς ἐν τῷ παρελθόντι. Δὲν θὰ συγκυλισθῇ ἐν τοῖς ταβερνεῖσι. Δὲν θὰ κραυγᾶσῃ κατὰ

- Μὰ τὸ ναί, τοῦτο συμβαίνει ἐνίοτε, καὶ οὐ δὲν θέλεις οὐδὲ τοῦτο. Ἐνοῶ ἢ νύμφη σας τρελλή; εἶνε ὀλιγώτερον ἐπίφοδος ἢ ἂν διετῆρι τὸ λογικόν της. Εἶνε τρελλή δὲν λογίζεται πλέον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, διατελεῖ ὑπὸ κηδεμονίαν. Μὰ τὸ ναί, κ. βαρῶνε, δὲν βλέπω νὰ εὐρίσκεσθε εἰς πολὺ δυσχερῆ θέσιν, ἀφοῦ εἰσθε ἐντολοδόχος τοῦ ἀδελφοῦ σας, κύριος τῆς περιουσίας του, ἀφοῦ εὐρίσκεται αὐτὴ εἰς χεῖράς σας, ἀφοῦ δὲν φοβεῖσθε κατάσχεσιν, μπορεῖτε ὅπως θέλετε νὰ μεταχειρισθῆτε τὰ δύο ἐκατομμύρια.
- Δυστυχῶς, κ. Βλαϊρῶ, ὑπάρχει καὶ κατὰ ἄλλο.
- Σὰν τί πρᾶγμα λοιπὸν ;
- Μετὰ δύο μῆνας, ἡ ὀλιγὸν βραδύτερον ἢ νύμφη μου θὰ γεννήσῃ.
- Διάβολε, διάβολε, αὐτὸ ἦτο ἀπροσδόκητον, καὶ ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται παραδόξως.

AB

ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἀρκούντως μακρὰ ἐπεκράτησε σιωπῆ, ἐφαίνετο δὲ βαθέως σκεπτόμενος ὁ Βλαϊρῶ, ἐν τῇ αὐτῇ εἰσέτι διατελῶν θέσει, προσηλόν τοῦ ζωηροῦ καὶ σκαρδαμύσσοντος αὐτοῦ ὀρθολογιστοῦ; ἐπὶ τῶν βαρῶνον καὶ τὰ διανοήματα αὐτοῦ ἐτάζων.

του ἄρτου, αὐτό; ὁ ὑπερτιμῶν αὐτόν, ἀλλὰ θὰ γίνῃ ἀρτοκράτης, θὰ κρατήσῃ πόλιν ὡς ἄνθρωπος μὴ ἔχων ἀντιπολίτευσιν, ὡς ἄνθρωπος ἐπανερχόμενος ἐκ ἡαρισίων καὶ θέλων νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰς ἐν αὐτοῖς γενομένας ἐκτάκτους δαπάνας.

Σύρος ὑποψήφιοι δὴμάρχου ἀνεκρούθησαν οἱ Ν. Βαρθολίτης, Α. Στεφάνου καὶ Φερέρι. Ὁ πόλεμος ὁμοῦ ἔσεται μεταξὺ τῶν δύο πρώτων. Θὰ παλαίῃ ἡ Ἀνατολή—ἐφημερίς—κατὰ τῆς Δύσεως· ὁ φανατισμὸς κατὰ τῆς ἀδελφότητος· τὸ ράσσον κατὰ τῆς ἐλευθέρου τοῦ λαοῦ θελήσεως· ἡ δυνάμει κατὰ τῆς ἐργασίας. Θὰ ἀνάψῃ πόλεμος. Κατ' αὐτὸν πιθανῶς θὰ καώσῃ τὰ ράσσα, θὰ πυρποληθῇ ἡ Ἀνατολή, θὰ πέσῃ ματιζοῦκι.

Ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐρωτικῇ Μυκόνῳ ὕψωσαν εἰς οὐρανούς τὰς σημαίας τῶν ὑποψηφίων δὴμάρχων Π. Καλογερά καὶ Α. Καμπάνη. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἑτέρου ἐξ αὐτῶν ἐπιβρά οὐχὶ ἐπὶ τῆς τύχης τῆς νύσου, ἀλλὰ τῆς ἐπαρχίας, ἀλλὰ τοῦ ἔθνους. Ἐὰν ἐπιτύχῃ ὁ ἕτερος ὡς δὴμάρχος, τότε καὶ βουλευταὶ τῆς ἐπαρχίας Σύρου θὰ ἀναδεικνύωνται οἱ φίλοι του, διότι, ὡς γνωστὸν, ἡ Μύκωνος εἶνε ἡ κλίνουσα τὴν πλατείῃ τῆς βουλευτικῆς ἐκλογῆς τῆς Σύρου. καὶ συνεπῶς θὰ νομοθετοῦν ἐν τῇ βουλῇ οἱ φίλοι τοῦ ἀναδειχθεμένου δὴμάρχου. Εὐχομαι τὸ ἐπ' ἐμοὶ ὅπως ἀποτύχωσιν ἀμφοτέροι, ὅπως ἡ Σύρος ἐκλέγῃ ἐλευθέρως τοὺς βουλευτάς τῆς Ἀμῆν.

Μπέκ.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΠΑΝΤΟΥ

Πολλοὶ ἐξεπλάγησαν μανθάνοντες ἐσχάτως ὅτι ὁ Ἀβδὲλ Καδὲρ ἀπέθανε, διότι πρὸ πολλοῦ ἐνομιζέτο ἀποθαμμένος ὁ

— Τέλος πάντων, κ. βερόνε, εἶπεν αἶφρη, ἀ; ἐλθόμεν εἰς τὸ προκείμενον. Ἡ νύμφη σας σας ἐνοχλεῖ καὶ ἐπιθυμεῖτε ν' ἀπαλλαγῆτε αὐτῆς; νὰ τὴν ἐξαλείψετε ἐκ τοῦ μέσου, ἀδιάρηρον τίνι τρόπῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἤλθατε νὰ μὲ εὔρητε, καὶ;

— Ναι, διὰ τοῦτο ἀπεκρίνατο ἀδιστακτῶς ὁ Δεσμομαζ. — Τὸ πρῶτον εἶνε σοβαρὸν, σοβαρώτατον, κ. βερόνε, διότι δὲν ἐξυπνῶνται τίς τόσον εὐκόλως μίαν γυναῖκα καὶ ἐν παιδίον καὶ δὲν τὰ ἐξαλείφει ὡς κινὸν τεμάχιον πάγου, τὸ ὅποιον λύνει εἰς τὸν ἥλιον, ἢ ὡς ἄχυρον τὸ ὅποιον καίει εἰς τὸ πῦρ. Σὲ μερικὰς χώρας ποῦ δὲν ὑπάρχουν οὔτε χωροφυλάκες, οὔτε ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, οὔτε δικασταί, οὔτε δικαστήρια, θὰ ἦτο τὸ πρᾶγμα ἀπλοῦν παίγνιον, ἀλλὰ εἰς τὴν Γαλλίαν ὅπου δια αὐτὰ ὑπάρχουν, δὲν εἶνε ποσῶς το αὐτό.

Καὶ τὸ μὲν παιδίον ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶνε πολὺ ἐνοχλητικόν, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ Βλακίρῳ ψυχρῶς μειδιάσας, ἀλλὰ θὰ γείνη ἐν τούτοις ἀσχαληθῶμεν καὶ περὶ τῆς μητρὸς μόνον. Τὴν ἐξυπνῶμεν, εἶνε δυνατόν τοῦτο, ἐὰν ἐνεργήσωμεν μετὰ περισκέψεως καὶ λάβωμεν μέτρα τινὰ, ἀλλ' ἐὰν σας τὴν ζητήσουν, τί θ' ἀποκριθῆτε;

— Κάνει δὲν θὰ μ' ἐρωτήσῃ τί ἀπέγεινεν, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει κανένα, κανέναν δὲν γνωρίζει εἰς Παρισίους ἂν ὑπάρχῃ καμμία μαρκησία Σαμαράνδ.

— Οὐτὸ οὐ φίλος σας μαρκησίας Δεπρεδὸλ δὲν γνωρίζει;

ἦρος ὑπερτιμῶν. Ἐκεῖνος ὁμοῦ ὅστις ἐταράχθη περισσότερο εἶνε γάλλος τίς ἀξιοματικὸς, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε φρονεῖ αὐτὸν μεγαλαυχῶν μάλιστα ἐπὶ τούτῳ. Τὸ περίεργον ὁμοῦ εἶνε ὅτι καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γαλλίας ἐνόμιζε μὴ ὑπάρχῃ ἐν τῇ ζωῇ τὸν Ἀβδὲλ Καδὲρ, ἀπονεῖμαν μάλιστα καὶ τὸ παράσημον τῆς Λεγεώνας τῆς τιμῆς εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἀξιοματικόν, ὡς δῆθεν φρονεῖσαν αὐτόν. Ὡστε ὁ ἀξιοματικὸς τῶρα ἔμεινε μὲ τὸν Σταυρὸν τοῦ μόνου.

Ἡμεῖς ἐδῶ περιορίσθημεν ν' ἀναγράψωμεν διὰ γραμμῶν τινῶν ἐν τῷ ἀστυνομικῷ δελτίῳ καὶ ταῖς ἐφημερίαις περὶ τινος (ἄγνωστον καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ) ὅστις ἐφόνευσεν λυσσῶντα σκύλον ἐτομαζόμενον νὰ καταστρέψῃ διὰ τὴν ἀπρονοησίαν τῆς ἀστυνομίας τίς οἶδε ποίας καὶ πόσας ὑπάρξεις, ἀλλ' ἐν Γαλλίᾳ δὲν ἀπηξίωσε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν νέον Λεκόντ συγχαρητήριον ἐπιστολῆν ἐπὶ τῇ γενναϊότητι, ἣν ἐπέδειξεν εἰς τὸ νὰ φρονεῖσῃ λυσσῶντα σκύλον, μεγάλου ἀναστήματος, αὐτὸς ὁ πρωθυπουργὸς καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς παιδείας καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν Ἰουλίος Φερέρι. Ἐπει ὑποστηρίζονται κ. Διευθυντὰ τῆς ἀστυνομίας αἱ καλὰ πράξεις, καὶ ὄχι διὰ κλπ.

Μὰ ἀκούτε λοιπὸν τί φτήνικαι εἶνε ἐν Παρίσι, καὶ συγκρίνετέ τας ἂν θέλετε μὲ τῆς ἀκρίβειαις τῶν Ἀθηνῶν σας. Ἰδοὺ ἡ ἀγγελία ξενοδοχείου τινος: Γεῖμα συγκείμενον ἀπὸ 4 ζωῶν, 3 εἶδη φαγγῶν κατ' ἐκλογὴν, ἐπιδόρπια καὶ μίαν φιάλην κρασιοῦ, λεπτὰ 0,95 μόνον!!! Ε;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ φτήνικαι, ἀκού, κ. Τσόχ. τιμὰς θερινῶν θεάτρων μικρῆς πόλεως τῆς Ἀμερικῆς. Α' θέσις λ. 90, Β' 50. Θεωρεῖα δρ. 1,20.

Κάτω ἡ σοῦπα. Ἡ σοῦπα, τὸ ὑγιεινότερον μέχρι

— Αὐτὸς γνωρίζει μόνον ὅτι ἔχασα τὸν ἀδελφόν μου. — Δὲν εἶπατε λοιπὸν εἰς κανένα ὅτι ὁ ἀδελφός σας ὁ μαρκησίας ἦτο νυμφευμένος; — Εἰς κανένα. — Ἐράντη πολλὴ ἐπιτήδειος ὡς πρὸς τοῦτο. Αἱ, αἱ, εἶθε κατεργάρε, κ. βερόνε. Ἐν Παρισίοις λοιπὸν εἶσατε ἡ-συχος, ἀλλ' ἐν Πάρ-Μαρλύ;

— Συγεδὸν τὸ αὐτὸ συμβαίνει κ' ἐκεῖ· καὶ μὲν ἐνδεχόμενον ἀ εἶδε τίς τὴν νύμφην μου εἰς περίπτωτον πεζῆ ἢ ἐπ' ἀμάξης, ἀλλ' ἄλλο τίποτε περὶ αὐτῆς δὲν γνωρίζουν· πλὴν δὲ τούτου οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ εἶνε πολὺ ἀδιάρηροι καὶ δὲν σκοτίζονται πολὺ πολὺ δι' αὐτήν. Ἡ μαρκησία ἐπειδὴ, ὡς σας εἶπον, δὲν γνωρίζει γαλλικά, δὲν μπόρεσε νὰ ἐμιλήσῃ μὲ κανένα καὶ ἐζήτησε πάντοτε μεμονωμένη.

— Ἐγὼ ὁμοῦ ὑπερέτας. — Ναι, ὑπάρχουν ὑπερέται, ἀλλὰ τούτων τὴν σιωπὴν δύνανται νὰ τὴν ἐξαγοράσω.

— Κακὸν τὸ μέτρον αὐτό, κύριε βερόνε, διότι ὅταν πληρῶσῃ κανεὶς τὴν σιωπὴν τινός, εἶνε σὰν νὰ τίθεται καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ τὸν γαργαλίζει νὰ ἐμιλήσῃ· ἂν δὲ οἱ ὑπερέται ἐγίνοντο τοιοῦτοτρόπως· συνένοχοί σας θὰ ἐπροδίδεσθε ἴσθ' ἢ ὀλίγωρα παρ' αὐτῶν. Νὰ εὐρωμεν ἄλλο μέτρον. Ἡ πληρεξουσιότης τὴν ὅποιαν σὰ: ἀφῆκεν ὁ ἀδελφός σας ἀναχωρῶν εἶνε ἐγγράφον γενομένον ἀπὸ συμβουλαιογράφου;

τοῦδε νομιζόμενον ρόφημα καὶ δυναμωτικώτερον τῶν φαγγῶν εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ κοινῶ ὑπό τινος ἱατροῦ ὡς πρόξενον δυσουφίαν καὶ ἀναίμιας. Το ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργεῖον τῆς Γαλλίας προσκαλέσαν τὸν ἱατρὸν καὶ περὶ σθέν εἰς τὰς παρατηρήσεις τὰς ὁποίας ἔλαβεν οὗτος ἐπ' ἀνθρώπων τραγόντων δ' ἀρκῶς σοῦπαν διέταξεν ὅπως τοῦ λοιποῦ δίδεται σπανιώτερον σοῦπα ταῖς στρατιώταις. Προτείνοντες τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰ' κοῦ μας ὑπουργεῖου, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ σπουδαῖον καὶ ἐνδιαφέρον τὸ πρᾶγμα.

Ποινὰ κατὰ τῶν μονομαχοῦντων. Ὁ «Σαριβαρί» προτείνει ὅπως ἐφαρμόζονται αἱ ἐξῆς ποινὰι κατὰ τῶν προκαλούντων τινὰ εἰς μονομαχίαν. Τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ποινῶν τούτων ἐπιδοκιμαζόμεν καὶ ἡμεῖς, μεταφέρομεν δὲ εἰς τὰς στήλας τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» τροποποιούντες αὐτάς συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν φύσιν τοῦ Ρωμῶν. Ἰδοὺ τας λοιπῶν:

Α.) Πᾶς, ὅστις διὰ παραμικρὰν αἰτίαν ἐννοεῖ νὰ προκαλῆ εἰς μονομαχίαν τὸν κόσμον, θὰ κλείσθαι ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μετὰ τοῦ κ. διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἵνα συνειθίσθῃ εἰς ταῖς βρισιαῖς καὶ τὰ χαστούκια καὶ οὕτω δὲν τοῦ κἀνοῦν ἐντύπωσιν πλὴν τὰ τοιαῦτα, ὅταν θὰ ἐπανέλθῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων.

Β.) Οἱ δημοσιογράφοι, οἱ προκαλοῦντες εἰς μονομαχίαν, θὰ ὑποχρεῶνται ἐπὶ ἓνα μῆνα ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ ν' ἀναφέρωσι τοῦλάχιστον τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιπάλου των, γκρινιρισμένον μὲ ἄρετὰ κοσμητικὰ ἐπιθέτα.

Γ.) Οἱ βουλευταὶ οἱ προκαλοῦντες εἰς μονομαχίαν τινὰ ἐὰν μὲν εἶνε συμπολιτεύμενοι θὰ ὑποχρεωθῶσι νὰ μὴ ζητήσωσι ρουσφέτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνόδου, καθ' ἣν ἔκμακν τὴν διὰ τὴν μονομαχίαν πρόκλησιν, ἐὰν δὲ ἦε ἀντιπολιτευόμενοι θὰ ὑποχρεῶνται νὰ παρευρίσκωνται τακτικώτατα εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς βουλῆς.

Δ.) Οἱ ἀξιοματικοὶ οἱ προκαλοῦντες εἰς μονομαχίαν θὰ τίθενται ὡς σημείον σκοποβολῆς ἐπὶ 24 ὥρας διὰ τὰ ἀσφαιρα πυρὰ τοῦ τάγματος, εἰς 8 ἀνήκουσιν.

Ε.) Οἱ ἄεργοι οἱ προκαλοῦντες εἰς μονομαχίαν θὰ ὑποχρεῶνται ἀπὸ τῆς ἄλλης ἡμέρας ν' ἀναλαμβάνωσιν ἐργασίαν τινὰ.

ΣΤ.) Οἱ καλλιτέχναι οἱ προκαλοῦντες τινὰ εἰς μονομαχίαν θὰ ὑποχρεῶνται νὰ ζωγραφίζωσιν ἐὰν ἦνε ζωγράφος, ἢ νὰ κατασκευάζωσι τὸν ἀνδριάντα, ἐὰν ἦνε ἀνδριαντοποιός, τοῦ ἀντιπάλου των.

Καὶ τῶρα μὲ τὸ τελευταῖον ἄρθρον τῶν ἐπιβληθησομένων ποινῶν ἐξυγείται καὶ ἡ γελοιογραφία τοῦ Γλάδστωνος ἐν μαρμάρῳ ὑπὸ τοῦ κ. Βιδάλη, ὅστις φαίνεται θὰ εἶχεν ἀφορμὰς ἐναντίον του.

Ἀναπλιώτης.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Κύριε Συντάκτη, Τῷ αὐτοπαγαθῶν Χαλκίδος ἐπιστέλλουσι, θυμασταὶ βεβαίως τοῦ δὴμάρχου κ. Γαζέπη, ὅτι οὗτος ἐν ταῖς ἐνεργηθησομέναις δημοτικαῖς ἐκλογαῖς θέλει παλαίσει μόνος του κατὰ τῶν ὑποστηρίζοντων τὸν ἱατρὸν κ. Καρναστάσαν, Κριεζώτη, Κρεντζολοῦ, Οἰκονόμου καὶ Ἀβέρωφ. Ἀλλ' οἱ ἐνθερμοὶ οὗτοι τοῦ γίγαντος θυμασταὶ ἀγνοοῦν πῶς ἐλησμο-

νησαν, ὅτι τὸν κ. Γαζέπη ὑποστηρίζουσιν ὁ κ. Βουδούρης, ὁ κ. Καλογερόπουλος, ὁ κ. Φλ. γαίτης, ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα διὰ τοῦ ἐν Χαλκίδι ὑποκαταστήματος, οὕτινος ὁ πραγματικὸς διευθυντὴς ἀκολουθεῖ καὶ εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ κ. Γαζέπη διαδελιώσεις, ἧτις καὶ τὰ γινόμενα περὰ πονα ὑπὸ τοῦ ἀντιθέτου συνδυασμοῦ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ σεμνότερος Κυβερνησίς, ὥστε ἐκ τοῦ γίγαντος τούτου πρεπεῖ ν' ἀφαιρεθῶσιν οἱ κόθορνοι, ἢ περικεφαλαία καὶ τὰ ὅπλα, καὶ θελοῦσιν ἴδει ὅτι μόνος δὲν ἦτο γίγας, ἀλλὰ νάνος. Χαλκίς 10 Ἰουνίου 1883.

Α. Σ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ὁ ἐκ Σιλοκάστρου τῆς Κορινθίας Δημ. Γαρέζας γα. βρός τοῦ ἐπίσης ἐκ Σιλοκάστρου Κ. Παπαλοῦκα κατήγγειλε εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ ΤΣ'. Τμήματος ὅτι πρὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ὁ συγχωρικὸς τοῦ Δημ. Τσαγκρῆ τοῦ ἔκλειψεν ἐκαὶ δραχ. 500 δυο ἐνδυμασίας καὶ ἐν ὠρολόγιον ἀργυροῦν μετὰ χαλκίνης ἀλύσου, καὶ ὅτι τὸ κλαπὲν ὠρολόγιον φέρει ὀνόματι μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου υἱός τοῦ δρᾶστου Νικολάου· ὁ ὑπαστυνόμος κατέσχεν εἰς χεῖρας τούτου τὸ κλωπιμαῖον ὠρολόγιον.

— Χθὲς περὶ τὴν 7 1)2 ὥραν μ. μ. φιλοθεάμονες τινες μάγκες καὶ ἐργατικοὶ νέοι ἀνευ ζημίας των τινός καὶ ὄλωσ ἠωρεδὸν δυσσεσθήθησαν διὰ τὴν ἐνεκα τοῦ πνεύσαντος ἀέμου ἀναβολὴν τοῦ θεάματος, ὅπερ ἤθελε παραστήσει ἡ ὕψωσις τοῦ ἀεροστάτου τοῦ κ. Βωδὲ, ἐλιθβολήσαν τὸ ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν στήλων παράπηγμα τοῦ ἵπποδρομείου ἐνθα ἤθελεν ὑψωθῆ τὸ ἀερόστατον· ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μετὰ τῶν βοηθῶν Α' καὶ Β' μετὰ τινῶν στρατιωτῶν καὶ κλητῆρων ἀπωθήσαν ἐκεῖθεν τοὺς λιθοβολούντας, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης βλάβης τοῦ προσωπικοῦ τοῦ θεάτρου ὡς ἐσφαλμένως διεδόθη πλὴν τῶν ὑψηλῶν παραπόνων τοῦ προστατεύοντος τὸν θέατρον Δ. Τ. λέγοντος ὅτι ἐπληρώθη ἀναίμακτως.

— Ἀνευρέθη κατὰ τὴν Βάρην ὑπὸ τοῦ ἀγροτικοῦ ὑπαστυνόμου ὁ ἐκ τοῦ Βου πυροβολικοῦ τάγματος λιποτακτῆσας καὶ φυχῶν ἡμίονος.

— Τὴν 2αν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον δύο καρραγωγεῖς ἐλθόντες ἐκ Λαυρίου καὶ συμπεριπατοῦντες ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγ. Ἀσωμάτων, ἐν εὐθυμίᾳ διατελούντες ἦσαν μεταξὺ των. Ὁ δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Γεώργιος ἐξ Ἰδρας δι' ἐγγειριδίου ἐτραυμάτισε κατὰ τὸν βραχίονα τὸν ἕτερον Δημ. Δίδην ἀκινδύνως, ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Γ' τμήματος ἐπελήρηθη ἀνακρίσεων.

— Χθὲς τὴν 10 ὥραν τῆς ἑσπέρας δύο στρατιῶται γνωστοὶ καὶ καταγγεληθέντες ἀρμόδιως ἀποπλανήσαντες γυναῖκα τινὰ νέαν, πρῶην ὑπερέτριαν ἐκ Χαλκίδος, ὠδήγησαν αὐτὴν ἐν ἀγωνίᾳ τῆς εἰς τι χαμαιτυπιεῖον παρὰ τὸ σεριόφως, ἐνθα συνεφώνησαν καὶ παρέδωσαν αὐτὴν ἀντὶ δρ. 150. Αὐτὴ δὲ ἡ δαστυχὴ ἐννοήσασα τὴν κατάστασιν εἰς ἣν ἡ συμφωνία ἐκεῖνη τὴν ὑπῆγαγεν ἐξέβαλε γαστράς φωνάς, τὰς ὁποίας ἀκούσαντες οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες τοῦ σταθμοῦ ἔσπευσαν καὶ τὴν ἀπηλευθέρωσαν καὶ μετῆγαγον αὐτὴν εἰς τὸ κτᾶσθημα τοῦ ΣΤ' τμήματος, ὁ δὲ ὑπαστυνόμος ἀπέστειλεν αὐτὴν οἰκάδε.

— Δύο Ἐλευσίνιοι χωρικοὶ ἐξ ὧν ὁ ἕτερος ἔγγαμος περιεργόμενος τὴν 2 ὥραν Μ. Μ. διάφορα χαμαιτυπιεῖα ἐθορύβουν λιθοβολούντες αὐτά αἱ περιπολίαι τοῦ ΣΤ' τμήματος κατεδίωξαν καὶ συνέλαβον αὐτούς.

ΔΙΝΟΡΑ

Ήτον ύψηλός, λεπτοκαμωμένος, με κατάμαυρα, ως άνθρακx, οφθαλμούς, με σοβαρά χείλη, ύπ' αύστηρας πτυχής σκιαζόμενα, αλλ' αρίωντα μεταξύ των σπανίων αυτών μειδιαιμάτων να διαφαίνονται ύγιες και λευκοί οδόντες. Ήφερε μικράς μόλις φρυμένους και σγουράς φαβορίτας, και ύπό πολιτικών παράστημα του ναυτικού, στρατιωτικόν, αλλ' ευκαμπτον, παρέχον ιδιαίτερα θέλητρα εις τον νέον μαρκήσιον.

Ο 'Ραυμόνδος καθ' όλην την επίσκεψιν παρετήρει την Δινόραν φερών μετ' οδοντοφάσας σχεδόν έκφράσεως, την όπιαν εκείνη εξέλαθεν άπλούστατα άντι φιλικού ένδιαφέροντος, και όπερ ήτο τι κάλλιον: ήτον ή βαθεία συναίσθησις και τράπον τινά τό προκίσθημα αφεύκτου συμφοράς. Συνέκρινεν ως έξ έμφύτου, περιφέρων τους ειλικρινείς οφθαλμούς του από του 'Ρενέ εις την Δινόραν, τας δύο εκείνας από σάρκα και όστ'ά ύπάρξεις, τωσον διαφερούσας προς άλλήλας, τ'όσον όλίγον προωρισμένους διά να έννοηθώσι, και τας όποιάς ό βίος ή ή τύχη συνήντα έντοσούτω, καθιστώσα την άπλότητα και την ευαισθησίαν της γυναικός έρμαιιον τής, τόλμης και της επιτηδειότητος ενός παρζλυμένου.

Μή αισθανθείς ακόμη την ζωήν, δειλός, ήμιάγριος, ό 'Ραυμόνδος συνήσθάνετο πρό πάσης γυναικός είδος τι άγρίας καχεζίας, όπερ δέν του έπροξένοι πσώς ή Δινόρα. Ή έξ έμφύτου ώργιζετο έναντίον των νεανίδων αίτινες απειλούντο, και έφρικία διά τας γυναίκας, αίτινες παρεδίδοντο. Ο πατήρ του ό μαρκήσιος έλεγε γελών ότι άν ό 'Ραυμόνδος δέν έγίνετο ναυτικός, θα έγίνετο ιερέυς.

— Είνε μυστήριον! "Ετσι ήτο και ή μητέρα του. Άλλα δέν θα μου ήρσκε τό παιδι της άγίας να γίνη άγιος! όταν θα ήμαι χορτασμένος από τό γλέντι της ζ'ης, δέν θα μου άπρέση να έχω γύρω μου, μικρούληδες φερδύ, ευγενικούς, ζανθούς και φουσκομάλληδες, και να τοίς δίδω μαθήματα της ήθικης του παποιλη των.

Πράγματι, ό 'Ραυμόνδος είσρχετο έν τη ζωή μετ' ίπποτικής ευσταθείας, ευαισθητό δειλίας, και προλήψων άγρότου. Άπό του κατοπλίου έτι της ζωής, ήτο τεθλιμμένος είχε μεγαλώσει βλέπων την μητέρα του κλαίουσας. Η έγκατάλειψις τον είχε περιβάλλει πολύ σφυγκτά, ώστε πριν γνωρίση την ζωήν, άπήλαυσε επί της γλυκειάς μητρικής παρειάς την πικράν γεύσιν των δακρύων.

Τό εξελαστίριον ύδωρ επέπρωτο να ή συντεθημένον από δάκρυα αυτά είνε τό βάπτισμα του άνθρώπου.

Είχε μεγαλώσει λοιπόν τό παιδι με την άλγεινήν εικόνα της νέας μαρκησίας πρό των όμμάτων του. Και, νεανίας, διέμενε ζοφερός ακόμη και άγριος, αλλ' φυσικώ τώ λογώ έλκυετο από τά ήδέα μειδιήματα και τας γυναικείας μελαγχολίας, αίτινες τώ άνεκάλουν τό μειδίημα του άλλοτε, "Η Δινόρα, ευτυχής μάλιστα διότι ήσθάνετο ότι ήγαπάτο, είχε την έκφρασιν εκείνην της άορίστου συμφοράς, οίονει κρομμυμένου τραύματος. Διά τούτο ήρσεν εις τον 'Ραυμόνδον, όλίγωτερον δειλόν και άδέξιον πρό αυτής. Ήπίσης δε παρά τη Δινόρα έγέννησεν από τής πρώτης επισκέψεως βαθείαν έμπιστοσύνην.

Ο πρώτος λόγος του φερδύ προς τον 'Ρενέ, έγκαταλείποντος την Δινόραν

- Είνε θελκτική.
- Δέν είν' έτσι; είπεν ό πρίγγιψ ύπερφράνος.
- Και την άγκαπιάς πραγματικώς;
- Σάν τρελλός!
- Είνε έρωμένη σου;
- Τί λές; είπεν ό 'Ρενέ, άρκατά έκπλαγείς.

Και ήτένιζε διά των ώγρών αυτού οφθαλμών τον 'Ραυμόνδον, όστις σοβαρώτατα επανελάμβανε τό έρώτημα, όπερ ό 'Ρενέ εύρισκεν άτοπον.

- Σ' έρωτώ, άν ή δεσποινίς φερών είνε έρωμένη σου;
- Για κύττα σκέψις! Θα ήμουν κτηνος, άν δέν ήτο!
- Κατά τας περιστάσεις, είπεν ό μαρκήσιος.
- Ήτο τιμία κόρη πρό του την συναντήσης;
- Πάν ό,τι έντιμώτερον ύπάρχει. Διαμάντι, σταλαγματιά νερού, ό,τι θέλεις. Καθαρό .... καθαρό .... κρύσταλλο.
- Τότε, ήρώτησεν ό 'Ραυμόνδος, τί θές να κάμης τώρα;
- Έγώ; τή Δινόρα;
- Την δεσποινίδα φερών;
- Θα την λατρεύσω, θα την φορτώσω στολίδια, θα την σηκώσω εις τς τους ουρανούς. Αυτά που μπορώ. Σου είπα ότι ήμαι τρελλός για αυτή.

— Γιατί δέν την νυμφεύσεις; Αυτήν την φερών, έντός του όχτήματος, τό όποιον τους έπεσιέφθην οικιαθε, ό Ρε-ε ήρχισε να γελά, ένα καλό γεμάτο όρεξι γέλοιο άντιτιθέμενον προς είδος τι νευρικού καρκαλίματος, γέλωσ τον όποιον είχε κακωσυνήθεισι. και ήτο οικείος παρά τοίς νέοις.

— Διατί δέν την νυμφεύσεις; "Αφησέ με να ξεκαρδισθώ! Άλλά διότι κανείς δέν νυμφεύεται την έρωμένην του. . .

— Παρντόν! Νυμφεύεται κανείς την έρωμένην του, όταν ή έρωμένην του είνε τιμία κόρη!

— Είσαι άπλοικός, είπεν ό Ρενέ. Άλήθεια, Ραυμόνδε, είσαι τό άκρον άωτον της άπλοικότητος! Τόν χρυσοί άνάνα! Μιά ψυχή την παρημονήν του καταλυμού! Θα σ' έσφιγγα στην άγκαλιά μου, θα ζητούσα για σέ τό βραθειον Μοντυν, αλλά θα σου κάμω την παρατήρησιν ότι έπέρασεν ό καιρός που οι βασιλείς ένυμφεύοντο βοσκοπούλας!

Τό όχημα έσταμάτησε πρό του μεγάρου. Ο Ραυμόνδος δέν ήτέλεσε να προσθέτη τίποτε. Άλλως ήτο καθαρώς προσωπική έντύπωσις, ήτον άπόρροια ευαισθησίας άπλούστατα ή περί της Δινόρας γνώμη του, και δέν την έγνώριζε την Δινόραν. Άλλά τό ένστικτον της ευθύτητός του την έκαμε να εξετάζη άπολύτως τό πράγμα. Ήν πάση περιπτώσει ό Ραυμόνδος δε φερδύ έβάδιζεν εύθύ; πρό; ό,τι έπρεπε να πράξη, και έλεγε άπλώς ό,τι έπρεπε να είπη. Ο μαρκήσιος δε φερδύ επανεύρισκεν έν τώ υίψ του την ύψηλήν και άγαθήν καρδίαν της μητρός.

Ο Ραυμόνδος έντελώς είχεν άρέσει εις την Δινόραν, ήτις έμάντευεν, ότι του λοιπού είχαν ένα φίλον επί πλέον, και μεθ' όλην την πεσοίθησιν της εις τό τελικόν άποτέλεσμα της δίκης Βερνιόν, έχαιεν και αισθανομένη τριγύρω της νέαν άρωσίωσιν. Και έπειτα ό φερδύ ήτον ό εξαδελφος του πρίγγιπος! Ηγάπησε πάν ό,τι προσήγγιζεν εις τον Ρενέ, εις τον όποιον άρελώς απέθλεπεν ως προς σωτήρα του γέροντος φερδύ.

Είχε λοιπόν σωθή ό πτωχός μυθιστοριογράφος, όστις έπλήρωσε διά τόσων συμφορών τον έρωτά του πρό; τό όνειρον και την χίμαιραν; Η δίκη δέν είχαν έτι τεθή ύπό έκκλησιον, αλλ' έκ πολλαπλών τεμακρίων, έκ δ ναματικών και παρηγόρων λόγων, ή Δινόρα έπίστευεν ότι ήτο βεβαία περί άπαλλαγής.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ ΤΟΥ ΘΗΗΤΟΥ

ΥΠΟ
ΦΑΛΕΖ

V

Συχνάκις, άναγνώστα, ό άνώτερος των κοινωνικών προλήψων, συναισθανόμενος την ύπεροχήν του, ένψ εις τό καθήκον είναι άείποτε σοβαρός άστυρός και άμειλικτος, έν τη άτομική του στενοχωρία, θλίψει, ή εύχαριστήσει, άδιαφορών κατά πεποίθησιν πως θα άποφανθή περί αυτού ή άνόητος και σχολαστική διατύπωσις φέρεται άπολύτως ως παιδίον.

Πάν άρεστόν αυτό ή παρήγορον κατά την ιδέαν του, άμα δέν είνε άποκρουστέον ύπό της ήθικης και δέν ένοχλεί έτερον, όσω παράξενον και άν φαίνεται — έως ού τό συνειθίσωσι και άποφανθώσι περί αυτού, ότι δύναται να συμβή — θα πραχθή παρ' αυτού, και τούτο είνε έν των κυρίως χαρακτηριστικών του.

Μή θέλων εις τίποτε να στενοχωρήση έαυτόν έν τώ άστρω ή τη διαθέσει του, θλα τας άλλύσσους του τυραννικού μέρους της έθιμοταξίας και κάμνει πράξεις μη βλαπτούσας μεν ούδένα, αλλ' αίτινες μονούμενα, παρουσιάζουν αυτόν εις τους εξετάζοντας την έπιφάνειαν έπιπολαιούς, ως άνθρωπον άκριτον, περιεργον, ή ιδιότροπον.

Άκριθώς τούτο συνέβαιεν εις τον Άπόστολον έν τη άκμή του πόνου διά την στήρησιν της μνηστής του. Εξήλυσεν την ευτυχίαν των μη αισθανομένων λύπην κατά την ιδέαν του και τους έμμείτο, χωρίς να λάθη ύπ' ήψι, ότι ήδύνατο να παρεξηγηθή παρά τυχόντος θεατού.

Τούτο άληθώς ούδένα έβλαπτεν, αλλ' αυτόν παρίστα περιέργως και εις τούτο ούδέ καν προσήξε. Μόλις ένόμιτεν, ότι πηδών και φωνάζων ήδύνατο να άνακουφίση την λύπην του, άμέσως τό έπραξε.

Και τώ όντι ήρχισε να αισθάνηται είδος άνακουφίσεως και παρηγορίας, αλλ' επί τέλους απέκαμεν έκ της άγωνίας.

Όθεν έσιώπησε και σταυρώσας τας χείρας έμεινεν επί δύο ώρας ούτω, βεμβάζων και άτενίζων έκ του παραθύρου του την δύσιν του Ήλιου και τά χρυσά νέφη, άτινα σχηματίζει τό φιλίημα του άποχαρητισμού έκάστης ημέρας ιδιούτως προς τον δυτικόν των Άθηνών όρίζοντα.

Τά νέφη μετ' όλίγον έχάθησαν, ή νύξ έπληθε και μαύρος την γήν εκάλυψε πέπλος.

VI

Ο Άπόστολος εξήκολούθη ν' άτανίξη προς την δύσιν, έως ού δέν διέκρινε τίποτε. Επί τέλους λύσας την πένθιμον σιωπήν του.

— Ω, έψιθύρισεν, ούτω και εκείνη έδωσε και τά χρυσά όνειρα, τά όποια έβλεπον, έχάθησαν κατόπιν αυτής και ήδη σκοτεινόν τό μέλλον την χαράν μου πλέον άντανατέστυσεν έκ νέου ή λύπη, ως την ήμέραν ή νύξ, αλλ' ή ήμέρα αύριον επανέρχεται, ένψ εκείνη δέν θα επανέλθη πλέον.

Μετά τας τελευταίας λέξεις ήσθάνθη ρίγος και είδος άναθρασμού άσυνήθους, τό αίμα άνέβη εις την κεφαλήν του και ό οφθαλμός του έπλανάτο.

— Ναί! ή ήμέρα έδυσεν, αλλά θα άνατείλη αύριον έκ νέου, εκραύγασεν, ένψ ή Ευφροσύνη μου

Έδυσεν άνεπιστρέπτει, άν ή άνατείλη πλέον

Και θά δείλω την ζωήν την στήρησιν της κλαίω.

Ο Άπόστολος διατέλει εις έξαψιν πλήρη, ήτο σχεδόν έκτός έαυτού, δηλαδή ήτο τρελλός και φρόνημος τας στιγμάς εκείνας, φρονιμότρελλος, μ' έννοείς άναγνώστα, ποιητής, του όποιού ή Μούσα ήτον εις τους ουρανούς και ούχ! εις τον Όλυμπον.

Υψωσε μετ' όλίγον τους οφθαλμούς προς τον ουρανό, αλλ' άντ' αυτής είδεν άστέρας λαμπυρίζοντας. Οι οφθαλμοί του ύγράνθησαν και έφαινετο διαλογιζόμενος.

Μόλις την είδον και ως σκια άπλήθεν. Άξιερώτην εις αυτήν, πλην! δεκαπέντε μόνον ημέρας ήμην πλησίον της και έκτοτε την θρηνώ. Ούδέ νύκτα, ούδέ ήμέραν οφθαλμούς έκλεισα, διότι την ήτένιζον, αλλά δέν ήδυνήθην την θεαν της να χορτάσω. Έπάρτος άσθένεια. Η άγωνία της ήτο της ψυχής μου άγωνία. Τέλος την έπίλησα εις τό μέτωπον, αλλ' ότε τό μέτωπόν της ήτο ψυχρόν. Είνε λοιπόν νεκρά πλέον. Και πάλιν μόνος, έρημος, όρφανός.

Τό γνωρίζω! έγγενήθησ διά να άποθάνης, διήλθες ταχέως τό μεγάλο όνειρον της προκαιρού ζωής, αλλά διατί και την χαράν και την τέρψιν μου αφήρσας; διατί να σέ γνωρίσω, αφού έπρόκειτο να ζήσης έμού όλιγώτερον; Ω πεπρωμένον καταδικωκτικόν! Άληθώς όνειρον ή ζωή. Εκείνης έτέλειωσε ταχέως άνευ πικριών και όδύνων. Πότε θα έγερθώ διά να έδοιπορήσω τό ταξίδειον της αιωνιότητος.

Έδάκρυε και όλοφύρετο μόνος εις τό δωμάτιόν του και τίποτε πλέον δέν έσκέπτετο, ή δε κατάστασις αυτή τον ευχαρίστει.

Υπάρχουν στιγμαί, καθ' ός και ή όδύνη είνε μεμιγμένη μετ' εύχαριστήσεώς τινος και εις τας στιγμάς τούτας εύρίζετο.

— Ω, πτωχέ μου Άπόστολε, πότε θα παρέλθου τρεις μήνες διά να γελάσουν τά χείλη σου.

Άληθώς ό χρόνος είνε τό μόνον ίαματικόν.

VIII

Ήμεις, άναγνώστα, παίζομεν έν μέρει, αλλ' ό Άπόστολος άληθώς έπασχεν από άγνωστόν τι. Τρεις ήμέρας δέν εξέλθε του θαλάμου του και ένψ τον κόσμον ήγάπα, δέν ήθελε και να τον ίδη.

Την τετάρτην πρωίαν, μόλις ύπέφωσκεν ή Αδύη, άληθώς παρεφέρθη τό φώς της λυχνίας του εις έσθίσει και αί κατάσειράν διαστρώσεις του άνατέλλοντος λύχνου της γής, και φωτίζουσαι τον θαλαμόν του, τον εθάμβουν. Όσον ή ήμέρα προέβαινε, κατά τοσούτον έσκοτίζετο. Έτεινε τας χείρας, καθόσον άπέκναι έβλεπε φάσμα επί κλίνας.

Τὸ ράγμα αὐτῆς τῆς ἰδίας Σειριοπλάστου.
Ἐπρωχώρατεν ἐξάλλοι πρὸς τὸ μέρος τῆς ὀπτασίας καὶ ὡς φρενητιῶν ἤρχισε νὰ γελᾷ μετ' εὐχαριστήσεως πιστεύων ὅτι ἦτον ἐκεῖ. Αἰφνης συνήλθε τῆς ἀπάτης.

— Ἦτον ὀπτασία, εἶπε, τί νὰ γείνη!
Καὶ ὡς ἐν ἐκτάσει εὐρισκόμενος ἐμουρμούρισε σιγῶν.
— Ἀπάτη τὸ πᾶν. Εἰς τὴν γῆν λοιπὸν δὲν ὑπάρχει εὐτυχία.
Ἀτένισε τότε ἐκ νέου μὲ τρόπον περιέργου πρὸς τὸ μέρος τῆς ὀπτασίας, ὡσάν νὰ ἐπεριμένε τι. Βαθυμυδὸν, βαθυμυδὸν ἐγονυπέτησε καὶ τείνας τὰς χεῖρας.

— ὦ! ἀνέκραξε, Εὐφροσύνη μου καὶ ὡς φάσμα ποῦ εἶσαι;
Ὅπως τῆς ἀστραπῆς τὸ φῶς φωτοβολεῖ καὶ σβύνει
Ὅτως ἐφωτοβόλησε κ' ἐσέβη ἡ Εὐφροσύνη.
Τὸ φῶς τῆς μου ἐδώρησε τῆς τῆς φυγῆς γαλήνην
Ἡ ἐκλειψίς ἀνάστων παρήγαγεν δόνην.

Χθὲς τὸ πρῶτ' ὑπέσχετο μ' ἐμὲ πῶς θὰ συζήσῃ
Σήμερον τὴν ἐξήγησα, ἀλλ' εἶχ' ἀναμώρησε,
Ἐκεῖ κ' εἶχον πλησίον τῆς νὰ ζῶ τὴν εὐτυχίαν,
Ἐφυγε καὶ ὡς σούτρουφον μ' ἀφήκε τὴν πικρίαν.
Ποῦ εἶσαι, Εὐφροσύνη μου; Δὲν ἀπαντᾷς; ποῦ εἶσαι;
Ἡ σιωπὴ μ' ὑπέμνησε πῶς ὑπέμνημα κείσαι.
Οἰόμην τὴν εὐτυχίαν μου ἐκτεῖνον ἐπὶ ἄμμου.
Τὸν στέφανον ἐφίλησα νεκρῶς ἀπὸ τοῦ γάμου.

Ναὶ θὰ τὴν ἴδω ἐκεῖ πλεόν. ὦ! πόνος.

IV

Ἡ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ ἀγτίς προσέβαλε τὸ πρόσωπόν του.
Ἐξαρμωθεὶς ἔπεσε κατὰ γῆς πρηγῆς, θέσσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡπως τὸ φῶς ἀποφύγη.

Ἀνεπόλησεν ὅλας τὰς συμφορὰς του — τὴν θανατοῦσαν μητέρα του, ἥτις τὸν ἤγάπα τόσο — τὸν πατέρα του, προσβληθέντα ἐκ μαρμαροῦ ὡς ἐκ τοῦτου καὶ θανόντα ταχέως — τὸν ἐλεεινὸν κηδεμόνα του Βέβηλον, οὗ ἕνεκα ὑπέφερε τόσα — τὴν ἀρπαγὴν τῆς περιουσίας του καὶ — τέλος τὴν Σειριοπλάστον.....

— Δι' ἐμέ, λοιπὸν, ὅλα ὠρίσθησαν! εἶπεν, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἤρχισε νὰ πυρέσῃ, τὸ βλέμμα του κατέστη ἄγριον καὶ στενακχμὸν ἀπὸ καρδίας ἀφῆκε.

Ἦτον ὁ τρίτος στενακχμὸς τοῦ θνητοῦ — ὁ στενακχμὸς τῆς μέγιστης ἀπογνώσεως ἀπελπισίας, ὃν ἀγίρει τὸ στήθος μετὰ σειρὰν μεγάλων καὶ ἀνεπίστων συμφορῶν, καθ' ἃς ἐκπλήσσονται πρὸς στιγμήν οἱ θνητοὶ καὶ μετ' ὀλίγον — οἱ μὲν μικρόνοοι, ἀγνοῦντες τὸ καταφύγιον, μὴ δυνάμενα νὰ ὑψώθωσι καταπίπτουσι, μαραινόμενα καὶ ἐκμηδονίζονται, κινδυνεύοντες πρὸς στιγμήν τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν λοιπῶν καὶ κατέτιν τὴν ἐντελὴ ἀδιαφορίαν καὶ τὴν περιφρόνησιν.

— Οἱ δὲ τοῦμοι καὶ βαθείας κρίσεως, αἰσθανόμενοι ἐντὸς τῶν τῶ πῦρ τῆς μεγαλοφυΐας, ὑψοῦνται ἀτερίζοντες τὸν Οὐρανὸν καὶ προσηλοῦνται εἰς τὰ ἀσπαστὰ καταφύγια τὸν Θεόν, παρακαλῶντες νὰ τοὺς φωτίσῃ.

Τότε μετ' ὀλίγον χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃσι πῶς, ἀναγνώριζον, ὅτι αἱ ἀτυχίαι, δίκην Ἀυδίας Ἰθῶν, ἀποστέλλονται ἀνωθεν, ὡπως δοκιμασθῇ ἡ γενναιοφύγη.

Πάντα αἰσθάνονται κλονισμὸν ἀσυνήθη καὶ δυνατὸν. Μειδιῶσι χωρὶς νὰ ἠξείρωσι διατὶ καὶ ἡ ψυχὴ τῶν ἐπαυροῦται. Ἀναλαμβάνοντες δὲ ἐν ἐνταῖς ἐπισηφάνειαν καὶ τι μέγα διὰ τῆς θείας ἀντιλήψεως, ἀντὶ τὰ καταπέσωσι ἐκ πῶν καταδρομῶν τῆς τέχης, ἀηδιάζον καὶ γελοῦν πλέον διὰ πᾶν πρόσκαιρον ἢ ψυχὴ τῶν μεγαλύνεται καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἠγνύεται.

Λέχονται τὰς βολὰς τῆς ἀτυχίας καὶ κακίας μὲ τὴν μεγαλειότητα ἀπάθειαν, κινδυνεύοντες τὸ μίσος μεμιγμένον μετὰ φόβου, καὶ τὸν φόβον τῶν μικρῶν μετὰ τῆς ἐκπλήξεως συγχμῶς.

ΣΤ

Συναίσθησις καθήκοντος.

I

Ἡ ἄποστολος ἀληθῶς μετὰ τὸν στενακχμὸν τῆς μέγιστης ἀπογνώσεως ἀπελπισίας εὐρέθη εἰς ὁμοίαν θέσιν, εὐρέθη εἰς τελείαν ἀπόγνωσιν. Μετ' ὀλίγον ψελλασαί:

— Θεέ μου! ἀφρέθη μέγιστος ἀναίσθησις.
Ἡ θύρα του αὐτοστιγμὴ ἤνοιξε καὶ ὁ Βλάξ εἰσῆλθεν.
Ὁρῶν δὲ τὸν ἄποστολον εἰς τοιαύτην θέσιν τὸν ἐλαθεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Καὶ τί κάμνεις οὕτω; τῷ λέγει. Δὲν εἶσαι λοιπὸν ἀνὴρ;

Ἡ ἄποστολος τῷ ἔρριψε βλέμμα σπλανές καὶ ἐτίρησε σιωπῆν.

— Ἐγέρθητι, τῷ εἶπεν ὁ Βλάξ.

Ἐγερθεὶς μηχανικῶς ὁ ἄποστολος.

— Ἡυρέσω ἐψέλλισε. Ἄγνωστος δὲ διατὶ βλέπω ἐνώπιόν μου τοῦ πατρὸς μου τὴν εἰκόνα.

— Ὁ πατήρ σου ὑπερέτησε τὴν πατρίδα καὶ ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὸν ἐαυτὸν του. Ἀλλὰ σὺ δὲν ἐπραξῆς τίποτ' ἐκ ὁμοίου. Ἐ, πολίτα, τῷ προσέθηκα μὲ βροντώδη φωνὴν, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέψῃς ἑαυτὸν. Εἰπέ μοι, εἶσαι ἀνὴρ, ναί! ἢ οὐ;

Ἡ ἄποστολος τὸν ἠτένισε πρὸς στιγμήν.

— Εἶμαι, ἔτο βέβαιος, ἀπάντησε, πλὴν! μαλονότι δὲν εἶμαι μικρόψυχος, αἰσθάνομαι τὴν κεφαλὴν μου κλονιζομένην καὶ δειλιῶ.

II

Αἰφνης ἠκούσθη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον φωνὴ παραπονομένου.

Ἦτο τοῦ Λαοδόουλου, φλου καὶ συγκατοίκου τοῦ ἄποστόλου.

— Ἄκουσον, ἄποστολε, τῷ εἶπεν ὁ Βλάξ, ἄκουσον τὴν ἀνδρικὴν τῷ καθήκοντος φωνὴν.

Ἡ ἄποστολος ἔτεινε τὸ οὖς, ἀλλ' ὁ νοῦς του ἔτρεχε.

— Θεέ μου! δὲν παραπονοῦμαι, προσήγησε ὁ Λαοδόουλος, διότι σὺ οἶδας. Ἀλλ' ἔως πότε θὰ βλέπω τὸ χωρίον μου δούλον καὶ τὴν πατρικὴν ἐστίαν καταπατομένην.

Χαίρε σὺ, ἐλευθέρῃ Αὐγῇ, τουλάχιστον. Τοὺς δούλους τοὺς συναντᾷς ἐκάστην πρωΐαν πνιγμένους εἰς δάκρυα καὶ ἐγὼ ἐγεννήθην εἰς τὴν δούλῃν Ἑλλάδα.

Διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ κλαύσω βλέπων τὴν πίεσιν τῶν συμπολιτῶν μου, ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλο τί; . . . . ἔστω ἄλλ' εἰς τι ὠφελεῖ μία κεφαλὴ μάρτυρος εἰς τὸν βωμὸν τῆς θυσίας, ὅταν τὸ πᾶν εἴνε νεκρῶσις.

Σὺ, Αὐγῆ, τὴν ἰδέαν τὴν ἀποδεικνύεις πράγμα καὶ προβαίνεις βροδοδάκτυλος καὶ τοῦ φωτός ὑπακιστήρις, ἀλλ' οὐδεὶς προσέχει εἰς σέ. Καὶ ἐγὼ ὁ δούλος τὴν ἰδέαν μόλις τὴν διακρίνω καὶ μακρὰν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἐρίζοντος καὶ παρὰ σέ μόνον, ὦ Ἀνατολή.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς προσευχῆς καὶ στιγμικίαν σιωπὴν ἀφῆκε κραυγὴν ἰσχυρὰν, προδίδουσαν ἀγανάκτησιν.

— Ἐπάρχουσιν ἔθνη δούλα, ἔθνη ἡρωτοθηριασμένα, ἔθνη ἀτιμαζόμενα ἐν ταῖς ἀγκάλαις δεσπότου, ἄξια τῆς τύχης τῶν, ἐνόσω οἱ ἄνθρωποι σκέπτονται σειριοπλάστους, γαιώμῃλα, βασιλεῖς, καὶ ἀναμένουν ἀπὸ ξένου νὰ τοὺς ρίψουν κἀτι τι, δίκην ψωραλέου κυνὸς παρὰ κροσπολεῖον.

Ἡ ἄποστολος, ἂν καὶ ἐξηκολούθει νὰ βραβιάζῃ, ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις καὶ ἀκουσίως ἐροίγησε. Μετ' ὀλίγον ἐπρόφερε:

— Ναί! πρέπει. Εἶμαι ὄρρανος. Οἱ γονεῖς τῆς ἔχασαν τὴν θυγατέρα τῶν, πλησίον τῆς ὁποίας εἶχον ἐπίσης δικαίωμα. Ἄς ζητήσω νὰ συγκατοικήσω μετ' αὐτῶν. Τοῦτο ἴσως μὲ παραγορήσῃ. Ναί, πρέπει.

III

Μετὰ δύο ἡμέρας εἶχον ἐγκατασταθῆ εἰς τὸν οἶκον τῆς θανατοῦσας, οἱ δὲ γονεῖς τῆς τὸν ἐδέχθησαν ὡς υἱόν. Ἐμεινεν εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον, ὅνπερ κατεῖχεν ἡ θυγάτηρ τῶν — ἐκοιμάτο ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης.

Ἀπεφάσισε νὰ λυπηθῆται ἰσοβίως, ἀλλὰ μετὰ ἓξ μῆνα ἐλυπεῖτο, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ λυπηθῆ.

— Τὸ πᾶν εἶναι ὄνειρον, εἶπεν, καὶ ὁ ἔρανος τοῦ ἤρχισε τοιοῦτος νὰ τῷ φαίνεται.

Καὶ οἱ γονεῖς τῆς ἀκόμῃ ἤρχισαν νὰ τὴν λησμονῶσιν.

Ἡ λύπη ὁμοιάζει τὸν χειμῶνα καὶ ὁ χειμῶν παρέργεται, ὡπως ἐπανεῖθη πάλιν. Αἱ λύπαι παρέργονται, ὡπως τὰς διαδεχθῶσιν ἕτεροι, αἰτινες θὰ παρέλθουν ἐπίσης.

Ἐχε ὑπ' ὄψιν, ἀναγκῶστα, διὰ νὰ ζῆς, ὅσω τὸ δυνατόν ἤσυχος, ὅτι ὁ βίος δὲν εἴνε, εἰμὴ θλίψις καὶ συμφορὰ, ἀλλὰ τῶν θλίψεων καὶ συμφορῶν εἶν' ἰατρὸς ὁ χρόνος. Ἐάν ἐπὶ στιγμήν διστάσῃ εἰς ἀτυχίαν σου, εἶσαι καταστραμμένος ἰσοβίως, διότι τ' ὀλιγώτερον, ὅπερ θὰ πάθῃς, εἴνε ἡ βλάβη τῆς υγείας σου. Ἐπομονὴ καὶ ἀπάθεια.

IV

Ἡ ἄποστολος τὸ ἐλάθεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐσυνήθισεν ἕκτοτε, μολεκτύτα ἀκουσίως ἐπαυσε νὰ ἴναι ὁ εὐτράπελος ἐκείνος καὶ τὸ ὄρος του ἀπέκτησε ἑκφρασίαν μελαγχολικὴν καὶ βραβιάζον.

Ἐγένετο ἀληθῆς πολίτης καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἰδιωτικὸν ἔργον του, ὅπως καὶ ὁ πατήρ του ζῶν τιμίως καὶ εὐσυνειδῶτως.

Συνεργάτην ἔκαμε τὸν Λαοδόουλον, μὲ τὸν ὁποῖον διένειμε τὴν ἐργασίαν, οὗτος μὲν λαβῶν κυρίως τὸ μέρος τῶν προμηθειῶν καὶ τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας τοῦ ἐμπορίου, ἐνῶ ὁ ἕτερος τὸ τῆς τακτοποιήσεως καὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐνεργείας.

Ἡμέραν τινα κληθεὶς ἐμυθήθη εἰς τὴν μυστικὴν ἐταιρίαν τῆς μεγάλης ἰδέας καὶ συμφώνως μὲ τὸ ἐμπορικὸν πρόγραμμα, ἀφοῦ κατήχησε καὶ τὸν Λαοδόουλον, ὁ μὲν ἐλεύθερος Ἕλληνα κατατέθη εἰς τοὺς ἐργάτας τῶν προμηθειῶν καὶ τῆς προπαρασκευῆς, ὁ δὲ Λαοδόουλος εἰς τοὺς τῆς ἐξωτερικῆς ἐνεργείας, τῆς καταχτήσεως καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ σκοποῦ.

Ἀξιωματικὸν παράδειγμα.

V

Ἡ ἄποστολος ἐγειρόμενος ἐκάστην πρωΐαν ἀπέτεινε τὴν ἀκόλουθον προσευχὴν:

— Θεέ μου εἰσακούσόν με, βοήθησόν με, φωτίσον με, φωτίσον καὶ τοὺς συμπατριώτας μου. Καὶ δός μοι ὑπομονὴν, ὑγείαν, τὰ μέσα νὰ βοηθήσω τὴν πατρίδα μου καὶ ὀλίγον ἄρτον πρὸς συντήρησιν.

Ἐκάστην δ' ἐσπέραν κατακλιόμενος εἶδιδε λογιδοσίαν εἰς τὴν συνειδήσιν του καὶ ἐλυπεῖτο, ὁσάκις συνέπιπτε νὸ μὴ εὖρη εὐκαιρίαν καὶ νὰ ἐνεργήσῃ πατριωτικὸν τι.

Ὅταν οἱ πειρασμοὶ τῷ ὑπεδείκνυσον πράξιν μὴ συνάδουσαν μὲ τὴν ἠθικὴν ἔλεγεν ἀποποιούμενος καὶ γελῶν.

— Τὰ συμβάντα περῶν, ἀλλ' αἱ ἀραμνήσεις μένουσι. Ἐπιθυμῶ, ὅταν διέλθῃ ἡ περίστασις αὕτη νὰ λέγωσιν, ὅτι ὁ ἄποστολος εἰργάσθη καλῶς, μαλονότι παρουσιάσθησαν δυσκολίαι.

Κατόπιν κινῶν μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν ἐμολολοῦσε μετὰ πικρίας.

— Κερδίσατε διὰ τῆς ἀρπαγῆς βέβηλοι ὑλισταί — Θεσαυρίσατε διὰ τῆς κλοπῆς χρυσοθήραι — Δολοφονήσατε τὸ ἔθνος, διὰ νὰ παρατείνητε αἰφνης τὴν ἐξουσίαν σας ἐπὶ μίαν ἐτι ὥραν — Πωλήσατε τὴν πατρίδα εἰς τὴν ξένην πολιτικὴν διὰ τριάκοντα ἀργύρια ὡς Ἰουδα, ἡ δι' ἐν παράσημον ἢ διὰ μίαν εὐνοίαν, ἕως οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς λεοντοκαρδίου Κρήτης, τῆς Μακεδονίας τῆς Θράκης, τῆς Κύπρου καὶ τῶν ἄλλων δούλων μερῶν τῆς Ἑλλάδος σὰς πνίξῃ.

Δὲν συλλογίζεσθε τοὺς μεγάλους σας γονεῖς καὶ ὅτι ἔργεται στιγμήν . . . ἄθλιοι — ἡ φοβερὰ στιγμή τοῦ θανάτου, καθ' ἣν ἡ συνειδήσις δικάζει καὶ ἡ κοινὴ ἀποφαίνεται φωνὴ ὡς πρέπει, μεθ' ὅλας τὰς τεχνικὰς καὶ ἐπιδεικτικὰς κηδεῖας σας.

Τάχα οἱ ἄνθρωποι τοῦ 1821 μόνον νόθους ἀπέκτησαν! — Μὴ παραπονεῖσαι, ἄποστολε Ἕλληνα, προχρῆφι καὶ θ'

ἀπαντήσης καὶ γνησίους υἱούς τῶν ἀνδρῶν τοῦ 1821, οἵτινες δὲν ἐθησαύρισαν, ἀλλ' ἀπέκτησαν τὴν ἀθηνασίαν. Καὶ τοιοῦτους ἔχει ἀπείρους ἀκόμη ὁ τόπος ἐτοίμους εἰς θυσίαν.

I

Ὁ ἔνδοξος θάνατος

I

Τοιοῦτος ὁ Ἀπόστολος Ἕλληνα, ὃν περιέγραψα, ὅστις ἔκτοτε ἐξῆλθε ἡσύχως ἕως οὗ ἐξεργάγη ἢ κατὰ τὸ 1866 ἐπανάστασις κατὰ τοῦ δεσποτισμοῦ ἐν τῇ ὑπὸ δουλείαν Ἑλληνίδι νήσῳ Κρήτῃ. Ἐτρεξε τότε μετὰ τοῦ Λαοδόουλου εἰς τὴν φωνὴν πασχούσης πατρίδος, ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τοὺς κινήσεις, ὡς ὁ πατὴρ του.

Ἐκτοτε οὐδεὶς τὸν εἶδε καὶ ὁ Λαοδόουλος τὸν ἔχασεν ἡμέραν τινὰ ἀπὸ πλησίον του.

Κατὰ τινὰ πληροφορίας ἐκ φήμης ἐφρονέθη ἐκεῖ, ὅπου ἔπεσαν οἱ μάρτυρες Ἕλληνες :

Γαβριὴλ ἡγουμένος τῆς μονῆς Ἀρκαδίου, τιναχθεὶς εἰς τὸν ἀέρα, ὅτε ἐτέθη, ἵνα μὴ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς τούρκους, πῦρ, εἰς τὴν πυριταποθήκην τοῦ μοναστηρίου.

Ἰωάννης Δημακόπουλος ὑπολοχαγὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πεζικοῦ, δραμῶν εἰς Κρήτην ὡς ἐθελοντῆς, καὶ φρούραρχος κατὰ τὴν φοβεράν στιγμὴν τοῦ Ἀρκαδίου.

Ἰωάννης Βασιλείου στρατιωτικὸς ἰατρός τῆς Ἑλευθέρας Ἑλλάδος, ἐθελοντῆς τῆς Κρήτης, οὔτινος ἢ εἰκὼν, πρὸς αἰώνιαν μνήμην, διότι ἔπεσον ὡς ἦρος, εἶνε ἀνηρητημένη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν.

Χαρίλαος Ἀναγνωστόπουλος ἀνθυπασπιστῆς τοῦ πεζικοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐθελοντῆς ἐπίσης.

Ἀλέξανδρος Πραΐδης ὑπολοχαγὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ, οὔτινος προτομὴ μαρμαρίνος εἶνε ἐστημένη ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως πρὸς τὴν ἑδρὴν Πατησίων, πεσὼν ἐν Βαφῆ Κρήτης ὁ πολυκλαυστος υἱὸς τῆς ἐλευθερίας.

Ἀριστείδης Ἐσλιν — Βαφειάδης — Ἰωάννης Βαρνάδας, ἀπόφοιτοι Νομικῆς τοῦ ἡμετέρου ὑπερηφάνου Πανεπιστημίου, οὔτινος οἱ φοιτηταὶ ἀπὸ τοῦ 1839 — 1873, ἔδιδον τὸν νόμον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἔθετον τοὺς σήμερον ἀθάδεις εἰς τὴν θέσιν των.

II

Ἄλλ' ἐνῶ τῶν ρηθέντων μαρτύρων ἐθελοντῶν τῆς Κρήτης αἱ εἰκόνες εἰσὶν ἐξωγραφισμέναι ἐπὶ τῶν πινακίων ὄλων τῶν ξενοδοχείων πρὸς παραδειγματισμὸν, τοῦ Ἀποστόλου ἐν τούτοις δὲν φαίνεται ποῦ.

Οἱ Ἀπόστολοι εἶνε καὶ τίματα τῆς γῆρας.

III

Ἴσως τὸ σῶμά του ἔμεινε καὶ ἄταρον, καθόσον εἰς οὐδὲν μέρος ὑπάρχει μνημεῖον, φέρον ἐπ' ὀνόματί του ἐπιγραφήν.

Ὁ Ἀπόστολος ἀπέθανε λοιπὸν, ὡς ἐμπρέπει εἰς Ἕλληνα, εὐγενῶς καὶ συμφώνως μὲ τὸν προορισμὸν τοῦ ἀληθοῦς πατριώτου, ὡς γνήσιος υἱὸς ἀγωνιστοῦ τοῦ 1821.

Ναὶ! ἀναγνώστα, ὅπως ἀναγνωρίζεις καὶ σὺ, ὅτι ὅσω εἶνε ἀπαίσιον ν' ἀναμιγνύεται τις σήμερον εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς ἀηδεῖς διαπληκτισμοὺς, τοὺς ἐμφυλίους, κατὰ τοσοῦτω εἶνε εὐγενὲς νὰ τρέχῃ εἰς τὴν φωνὴν πασχούσης πατρίδος καὶ νὰ πίπτῃ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπέναντι ἐχθροῦ.

Πολλάκις μόνον οὗτοι μένουσιν ἄταφοι, τὸ δὲ σῶμά των, βορὰ τῶν ὀρνέων, ὅπως ἡ ζωὴ των σειρὰ μαρτυρίων ἄλλ' ἢ ἀνάμνησις μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν των ἀνεξάλειπτος καὶ ἡ ψυχὴ των μεταβαίνει εἰς τὸν Παράδεισον.

Αὐτὰς τὰς στιγμὰς ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλλήνος Ἀποστόλου μετέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπου συνήντησε τὴν Σεiriόπλαστον του — τὴν Εὐφροσύνην καὶ ἡσύχαπεν.

Καὶ εἰς τὰ δικά μας.

Ἀποχαιρετισμὸς

Ἡ μέλισσα, ἀγαπητὴ ἀναγνώστα καὶ προσφιλεῖς ἀναγνώστρια, συνάγει πάντοθεν ὅ,τι καλόν. Ἐὰν τοιοῦτόν τι ἐμπεριέχει τὸ ἔργον, ἀπακθίσατέ το, διότι αὐτὸς εἶνε κυρίως ὁ σκοπὸς τοῦ γράφοντος.

Εἶθε νὰ ἐπέτυχον εἰς τι!

Χαίρετε.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. — Σελὶς δεκάτη. Στήλη προηγουμένου φύλλου πρώτη ἀνάγνωθι. Ὡς ἐκ τούτου καὶ τὸ γνωμικὸν «ὁ γάμος εἶνε τῆς τύχης» ἀντὶ «τῆς νόφης» ὡς ἐτυπώθη.